

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2003/C 146/01	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 8. maj 2003 i sag C-349/97, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1993«)	1
2003/C 146/02	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 8. maj 2003 i de forenede sager C-328/99 og C-399/00, Den Italienske Republik og SIM 2 Multimedia SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Annullationssøgsmål — beslutning 2000/536/EF — statsstøtte til fordel for Seleco SpA«)	1
2003/C 146/03	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 10. april 2003 i sag C-392/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik (»Traktatbrud — direktiv 75/439/EØF — bortskaffelse af olieaffald — ufuldstændig gennemførelse«) ..	2
2003/C 146/04	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 10. april 2003 i sag C-142/00 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Nederlandse Antillen (»Appel — associeringsordningen for de oversøiske lande og territorier — indførsel af ris med oprindelse i de oversøiske lande og territorier — beskyttelsesforanstaltninger — forordning (EF) nr. 2352/97 og (EF) nr. 2494/97 — annullationssøgsmål — afvisning«)	3

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 146/05	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 3. april 2003 i sag C-144/00, Matthias Hoffmann (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof) (»Moms — sjette direktiv — fritagelse for visse former for virksomhed af almen interesse — organ — begreb — ydelser udført af en fysisk person — kulturelle tjenesteydelser præsteret af en solist«)	4
2003/C 146/06	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 8. maj 2003 i sag C-269/00, Wolfgang Seeling mod Finanzamt Starnberg (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof) (»Sjette momsdirektiv — artikel 6, stk. 2, første afsnit, litra a), og artikel 13, punkt B, litra b) — anvendelse til privat brug for den afgiftspligtige person af en bolig i en bygning, der udelukkende er bestemt for virksomheden — ingen sidestilling af en sådan anvendelse med bortforpagtning eller udlejning af fast ejendom«)	4
2003/C 146/07	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 8. maj 2003 i sag C-438/00, Deutscher Handballbund eV mod Maros Kolpak (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Hamm) (»Forbindelser udadtil — associeringsaftale mellem Fællesskaberne og Slovakiet — artikel 38, stk. 1 — arbejdskraftens frie bevægelighed — forbud mod forskelsbehandling — håndbold — begrænsning af det antal professionelle spillere fra tredjelande, som kan sættes på holdet i et sportsforbunds mesterholdskampe«)	5
2003/C 146/08	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 8. maj 2003 i sag C-15/01, Paranova Läkemedel AB m.fl. mod Läkemedelsverket (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Regeringsrätten) (»Fortolkning af artikel 28 EF og 30 EF — lægemidler — tilbagekaldelse af parallelimporttilladelsen som følge af, at indehaveren af markedsføringstilladelsen for referenceproduktet har givet afkald på denne«)	5
2003/C 146/09	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 10. april 2003 i de forenede sager C-20/01 og C-28/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland (»Traktatbrud — formaliteten — retlig interesse — direktiv 92/50/EØF — fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler — udbud efter forhandling uden forudgående offentliggørelse af en udbudsbekendtgørelse — betingelser«)	6
2003/C 146/10	Domstolens dom af 6. maj 2003 i sag C-104/01, Libertel Groep BV mod Benelux-Merkenbureau (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden) (»Varemærker — tilnærmelse af lovgivningerne — direktiv 89/104/EØF — tegn, der kan udgøre et varemærke — fornødent særpræg — farve i sig selv — farven orange«)	6
2003/C 146/11	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 8. maj 2003 i sag C-111/01, Gantner Electronic GmbH mod Basch Exploitatie Maatschappij BV (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof) (»Bruxelles-konventionen — artikel 21 — litispændens — modregning«)	7
2003/C 146/12	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 8. maj 2003 i sag C-113/01, Paranova Oy (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Högsta förvaltningsdomstolen) (»Fortolkning af artikel 28 EF og 30 EF — lægemidler — tilbagekaldelse af parallelimporttilladelsen som følge af, at indehaveren af markedsføringstilladelsen for referenceproduktet har givet afkald på denne«)	8

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 146/13	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 3. april 2003 i sag C-116/01, SITA EcoService Nederland BV, tidligere Verol Recycling Limburg BV mod Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State) (»Miljø — affald — forordning (EØF) nr. 259/93 — direktiv 75/442/EØF — affaldsbehandling i flere etaper — anvendelse af affald som brændsel i cementindustrien og anvendelse af restprodukter fra affaldsforbrænding som råstof ved fremstilling af cement — klassificering som nyttiggørelsesoperation eller bortskaffelsesoperation — begrebet hovedanvendelse som brændsel eller andre midler til energifremstilling«)	8
2003/C 146/14	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 8. maj 2003 i sag C-122/01 P, T. Port GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — bananer — fælles markedsordning — forordning (EF) nr. 478/95 — ordning med eksportlicenser — erstatningssøgsmål — bevis for tabet og for årsagsforbindelsen«)	9
2003/C 146/15	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 8. maj 2003 i sag C-171/01, Wählergruppe »Gemeinsam Zajedno/Birlikte Alternative und Grüne GewerkschafterInnen/UG« (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verfassungsgerichtshof) (»Associeringsaftalen EØF-Tyrkiet — arbejdskraftens frie bevægelighed — artikel 10, stk. 1, i associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 — forbud mod forskelsbehandling for så vidt angår arbejdsvilkår — direkte virkning — rækkevidde — en medlemsstats retsforskrifter, hvorefter tyrkiske arbejdstagere ikke er valgbare til Arbeitskammer«) .	9
2003/C 146/16	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 10. april 2003 i sag C-217/01 P, Michel Hendrickx mod Centre européen pour le développement de la formation professionnelle (Cedefop) (»Appel — tjenestemænd — bosættelsespenge efter fratræden — sagens genstand bortfaldet — uforment at træffe afgørelse i sagen«)	10
2003/C 146/17	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 8. maj 2003 i sag C-268/01, Agrargenossenschaft Alkersleben eG mod Freistaat Thüringen (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Weimar) (»Mælk og mejeriprodukter — forordning (EØF) nr. 3950/92 — ordning gældende for den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område — referencemængder — begreberne »producent« og »bedrift« — forpagter af en bedrift beliggende på det pågældende område«)	10
2003/C 146/18	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 3. april 2003 i sag C-277/01 P, Europa-Parlamentet mod Ignacio Samper (»Appel — tjenestemænd — genoprettelse af karrieren — sammenligning af fortjenester«)	11
2003/C 146/19	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 8. maj 2003 i sag C-384/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (»Traktatbrud — sjette momsdirektiv — artikel 12, stk. 3, litra a) og b) — levering af gas og elektricitet fra offentlige net — abonnement på distributionsnet — reduceret sats«)	11

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 146/20	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 8. maj 2003 i sag C-14/02, ATRAL SA mod État belge (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État) (»Frie varebevægelser — alarmsystemer og -centraler — fortolkning af artikel 28 EF og 30 EF — fortolkning af direktiv 73/23/EØF, 89/336/EØF og 1999/5/EF — forenelighed af national lovgivning, der betinger markedsføring af en forudgående godkendelses-procedure«)	12
2003/C 146/21	Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 6. marts 2003 i sag C-449/01, Abbey Life Assurance Co. Ltd mod Kok Theam Yeap (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)) (Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — direktiv 86/653/EØF — samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter — anvendelighed på agenter inden for området for forsikrings- og finansielle tjenesteydelser)	13
2003/C 146/22	Sag C-40/03 P: Appel iværksat den 4. februar 2003 af Rica Foods (Free Zone) NV til prøvelse af dom afsagt den 14. november 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-332/00 og T-350/00, Rica Foods (Free Zone) NV, støttet af Kongeriget Nederlandene og Free Trade Foods NV, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Kongeriget Spanien ..	13
2003/C 146/23	Sag C-70/03: Sag anlagt den 17. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	14
2003/C 146/24	Sag C-96/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 7. januar 2003 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen A. Tempelman mod Directeur van de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees	14
2003/C 146/25	Sag C-97/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 7. januar 2003 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen hr. og fru T.H.J.M. van Schaijk mod Directeur van de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees	15
2003/C 146/26	Sag C-98/03: Sag anlagt den 28. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	15
2003/C 146/27	Sag C-105/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. februar 2003 af Tribunale di Firenze — Sezione GIP — i straffesagen mod Maria Pupino	16
2003/C 146/28	Sag C-106/03 P: Appel iværksat den 27. februar 2003 af Védial SA ved telefax, bekræftet ved originaleksemplar indleveret den 7. marts 2003, til prøvelse af dom afsagt den 12. december 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-110/01, Védial SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM), den anden part i sagen: France Distribution	16

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 146/29	Sag C-107/03 P: Appel iværksat den 27. februar 2003 ved telefax, bekræftet ved originaleksemplar indleveret den 7. marts 2003, af The Procter & Gamble Company til prøvelse af dom afsagt den 12. december 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-63/01, The Procter & Gamble Company mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	17
2003/C 146/30	Sag C-109/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. januar 2003 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen KPN Telecom BV mod Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit (OPTA), berørte parter: Denda Multimedia BV og Denda Directory Services BV	18
2003/C 146/31	Sag C-116/03 P: Appel iværksat den 14. marts 2003 af Augusto Fichtner, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, til prøvelse af dom afsagt den 16. januar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-75/00, Augusto Fichtner mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	19
2003/C 146/32	Sag C-117/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. december 2002 af Consiglio di Stato — 6. Afdeling — i sagen Società Italiana Dragaggi SpA m.fl. mod Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti og Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia	19
2003/C 146/33	Sag C-124/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 11. marts 2003 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen 1) Artrada (Freezone) NV, 2) Videmecum BV og 3) Jac Meisner Internationaal Expeditiebedrijf BV mod Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees	20
2003/C 146/34	Sag C-126/03: Sag anlagt den 20. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	20
2003/C 146/35	Sagerne C-128/03 og C-129/03: Anmodninger om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelser afsagt den 14. januar 2003 af Consiglio di Stato i sagerne AEM SpA (sag C-128/03) og AEM Torino SpA (sag C-129/03) mod Autorità per l'energia elettrica e per il gas, Ministero delle attività produttive, Ministero dell'economia e delle finanze, tilvarslet: E.N.E.L. Produzione SpA	21
2003/C 146/36	Sag C-130/03: Sag anlagt den 24. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	21
2003/C 146/37	Sag C-131/03 P: Appel iværksat den 25. marts 2003 af R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynolds Tobacco International, Inc., og Japan Tobacco, Inc., til prøvelse af dom afsagt den 15. januar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 og T-272/01, Philip Morris International, Inc., R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynolds Tobacco International, Inc., og Japan Tobacco, Inc., mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Europa-Parlamentet, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Den Italienske Republik, Den Portugisiske Republik, Republikken Finland, Forbundsrepublikken Tyskland, Den Helleniske Republik og Kongeriget Nederlandene	22

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 146/38	Sag C-134/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10. marts 2003 af Giudice di Pace di Genova-Voltri i sagen Viacom Outdoor Srl mod Société GIOTTO Immobilier SARL	23
2003/C 146/39	Sag C-135/03: Sag anlagt den 26. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	24
2003/C 146/40	Sag C-139/03: Sag anlagt den 27. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	24
2003/C 146/41	Sag C-141/03: Sag anlagt den 28. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Sverige	25
2003/C 146/42	Sag C-142/03: Sag anlagt den 31. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	25
2003/C 146/43	Sag C-144/03: Sag anlagt den 31. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	26
2003/C 146/44	Sag C-145/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. november 2001 af Juzgado de lo Social nº 20 de Madrid i sagen Annette Keller mod Instituto Nacional de la Salud (INSALUD) og Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)	26
2003/C 146/45	Sag C-146/03 P: Appel iværksat den 31. marts 2003 af Philip Morris International, Inc. til prøvelse af dom afsagt den 15. januar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling), i de forenede sager T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 og T-272/01, Philip Morris International, Inc., R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynolds Tobacco International Inc. og Japan Tobacco, Inc., mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Europa-Parlamentet, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Den Italienske Republik, Den Portugisiske Republik, Republikken Finland, Forbundsrepublikken Tyskland, Den Helleniske Republik og Kongeriget Nederlandene	27
2003/C 146/46	Sag C-148/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. marts 2003 af Oberlandesgericht München — Zivilsenate in Augsburg — i sagen Nürnberger Allgemeine Versicherungs AG mod Portbridge Transport International BV	28
2003/C 146/47	Sag C-153/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 6. marts 2003 af Cour Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg i sagen Caisse nationale des prestations familiales mod Ursula Weide, gift Schwarz	28

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 146/48	Sag C-154/03: Sag anlagt den 3. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	28
2003/C 146/49	Sag C-156/03 P: Appel iværksat den 4. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 28. januar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-147/00, Les Laboratoires Servier mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ...	29
2003/C 146/50	Sag C-160/03: Sag anlagt den 8. april 2003 af Kongeriget Spanien mod Eurojust	30
2003/C 146/51	Sag C-164/03: Sag anlagt den 9. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	31
2003/C 146/52	Sag C-170/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 11. april 2003 af Hoge Raad der Nederlanden i sagen Staatssecretaris van Financiën mod J.H.M. Feron	32
2003/C 146/53	Sag C-171/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. april 2003 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagerne 1. Maatschap Toeters, og 2. M.C. Verberk, der driver virksomhed under navnet Verberk-Voeten mod Productschap Vee en Vlees	32
2003/C 146/54	Sag C-177/03: Sag anlagt den 16. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	32
2003/C 146/55	Sag C-178/03: Sag anlagt den 24. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union	33
2003/C 146/56	Sag C-183/03: Sag anlagt den 28. april 2003 af Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	34
2003/C 146/57	Sag C-185/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. april 2003 af Tribunale di Tolmezzo i sagen Azienda Agricola Schnabl Rosa mod A.G.E.A. og mod COSPALAT F.V.G.	35
2003/C 146/58	Slettelse af sag C-302/01	35
2003/C 146/59	Slettelse af sag C-86/02	35
2003/C 146/60	Slettelse af sag C-107/02	36
2003/C 146/61	Slettelse af sag C-149/02	36

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 146/62	Slettelse af sag C-155/02	36
2003/C 146/63	Slettelse af sag C-192/02	36
2003/C 146/64	Slettelse af sag C-343/02	36
2003/C 146/65	Slettelse af sag C-363/02	36
2003/C 146/66	Slettelse af sag C-412/02	37
2003/C 146/67	Slettelse af sag C-413/02	37
RETTEEN I FØRSTE INSTANS		
2003/C 146/68	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 13. marts 2003 i sag T-340/00, Comunità Montana della Valnerina mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (EUGFL — ophævelse af støtte — artikel 24 i forordning (EØF) nr. 4253/88 — proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet — begrundelse — kontradiktionsprincippet)	38
2003/C 146/69	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 13. marts 2003 i sag T-125/01, José Martí Peix, SA, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Fiskeri — finansiel fællesskabsstøtte — nedsættelse af støtten — forældelse — rimelig frist — proportionalitetsprincippet«)	38
2003/C 146/70	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 9. april 2003 i sag T-217/01, Forum des migrants de l'Union européenne mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Finansiel fællesskabsstøtte — driftsudgifter — beslutning om at bringe en finansiel støtte til ophør — princippet om god økonomisk forvaltning — fortolkning af betingelserne for støtte — retten til kontradiktion — berettiget forventning«)	39
2003/C 146/71	Sag T-110/03: Sag anlagt den 24. marts 2003 af Jose Maria Sison mod Rådet for Den Europæiske Union	39
2003/C 146/72	Sag T-117/03: Sag anlagt den 4. april 2003 af New Look Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	40
2003/C 146/73	Sag T-118/03: Sag anlagt den 4. april 2003 af New Look Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	40
2003/C 146/74	Sag T-119/03: Sag anlagt den 4. april 2003 af New Look Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	41

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 146/75	Sag T-125/03: Sag anlagt den 11. april 2003 af Akzo Nobel Chemicals Ltd. og Akcros Chemicals Ltd. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	42
2003/C 146/76	Sag T-132/03: Sag anlagt den 15. april 2003 af Paola Casini mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	42
2003/C 146/77	Sag T-136/03: Sag anlagt den 22. april 2003 af Robert Charles Schochaert mod Rådet for Den Europæiske Union	43
2003/C 146/78	Sag T-139/03: Sag anlagt den 28. april 2003 af Nuova Agricast Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	43
2003/C 146/79	Sag T-142/03: Sag anlagt den 28. april 2003 af Fost Plus VZW mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	44
2003/C 146/80	Sag T-145/03: Sag anlagt den 23. april 2003 af Festival Crociere S.p.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	45
2003/C 146/81	Sag T-151/03: Sag anlagt den 6. maj 2003 af Nuova Agricast Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	45
2003/C 146/82	Slettelse af sag T-336/01	46

II *Forberedende retsakter*

.....

III *Oplysninger*

2003/C 146/83	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i> EUT C 135 af 7.6.2003	47
---------------	---	----

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 8. maj 2003

i sag C-349/97, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1993«)

(2003/C 146/01)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-349/97, Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: S. Ortiz Vaamonde) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: X. Lewis, bistået af M. Carro), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 97/608/EF af 30. juli 1997 om ændring af beslutning 97/333/EF om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1993, der finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EFT L 245, s. 20), for så vidt angår den del af beslutningen, der vedrører Kongeriget Spanien, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne C. Gulmann, V. Skouris, F. Macken og N. Colneric (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 8. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens beslutning 97/608/EF af 30. juli 1997 om ændring af beslutning 97/333/EF om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1993, der finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, annulleres for så vidt angår dels standardkorrektionen på 100 %

af den anmeldte støtte til virksomheden N.R. Sevillano, dels standardkorrektionen på 10 % af de samlede udgifter, som kan finansieres med hensyn til udfærdigelsen af fortegnelsen over olivendyrkningsarealerne.

- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.
- 3) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 370 af 6.12.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 8. maj 2003

i de forenede sager C-328/99 og C-399/00, Den Italienske Republik og SIM 2 Multimedia SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Annullationssøgsmål — beslutning 2000/536/EF — statsstøtte til fordel for Seleco SpA«)

(2003/C 146/02)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-328/99 og C-399/00, Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af O. Fiumara) og SIM 2 Multimedia SpA (advokat: A. Vianello) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. Rozet, bistået af advokaterne A. Abate og E. Cappelli), angående en påstand om, i sag C-328/99, annullation af Kommissionens beslutning 2000/536/EF af 2. juni 1999 om Italiens statsstøtte til virksomheden Seleco SpA (EFT 2000 L 227, s. 24), og, i sag C-399/00, annullation af beslutningens artikel 2, stk. 1, for så

vidt som den pålægger Den Italienske Republik at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at tilbagesøge den støtte, der er stillet til rådighed for Seleco SpA, for den dels vedkommende, der ikke kan tilbagesøges hos dette selskab, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, R. Schintgen, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer), V. Skouris, F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 8. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 2, stk. 1, i Kommissionens beslutning 2000/536/EF af 2. juni 1999 om Italiens statsstøtte til virksomheden Seleco SpA annulleres, for så vidt som den bestemmer, at Den Italienske Republik skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at tilbagesøge den i artikel 1 omhandlede støtte hos Seleco Multimedia Srl for den dels vedkommende, der ikke kan tilbagesøges hos Seleco SpA.
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.
- 3) I sag C-328/99 bærer Den Italienske Republik og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber hver deres egne omkostninger.
- 4) I sag C-399/00 betaler Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber sagens omkostninger.

(¹) EFT C 352 af 4.12.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 10. april 2003

i sag C-392/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 75/439/EØF — bortskaffelse af olieaffald — ufuldstændig gennemførelse«)

(2003/C 146/03)

(Processprog: portugisisk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-392/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: L. Ström og M.A. Caeiros) mod Den Portugisiske Republik (befuldmægtigede: L. Fernandes og M. Telles Romão), angående en påstand om, at det fastslås, at

Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 2, artikel 8, stk. 2, litra a), artikel 13 og 17 i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald (EFT L 194, s. 31), som ændret ved Rådets direktiv 87/101/EØF af 22. december 1986 (EFT 1987 L 42, s. 43), og i henhold til EF-traktatens artikel 5, stk. 1, og artikel 189, stk. 3 (nu artikel 10, stk. 1, EF og artikel 249, stk. 3, EF), idet den

— ikke har vedtaget bestemmelser, hvorefter den kompetente myndighed, inden den giver tilladelse til virksomheder, der regenererer olieaffald eller som anvender det som brændsel, kan sikre sig en passende beskyttelse af sundheden i forbindelse med anvendelse af olieaffald som brændsel, og at der anvendes den bedste til rådighed stående teknologi, forudsat at dette ikke medfører alt for store omkostninger, i forbindelse med regenerering af olieaffald og anvendelse af det som brændsel

— ikke har udstedt bestemmelser om, at restprodukterne fra forbrænding af olieaffald skal bortskaffes i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 9 i Rådets direktiv 78/319/EØF af 20. marts 1978 om giftigt og farligt affald (EFT L 84, s. 43) og fra den 27. juni 1995 i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 9 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 47), som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32), der i medfør af Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald (EFT L 377, s. 20), som ændret ved Rådets direktiv 94/31/EF af 27. juni 1994 (EFT L 168, s. 28), har erstattet artikel 9 i direktiv 78/319

— hverken har udstedt bestemmelser om en regelmæssig kontrol af de virksomheder, der regenererer olieaffald, eller som anvender det som brændsel, eller om, at udviklingen i teknologien og/eller miljøsituationen skal undersøges med henblik på om nødvendigt at revidere de tilladelser, der er meddelt disse virksomheder

— ikke har meddelt Kommissionen oplysninger om sin tekniske viden og sine erfaringer og resultater fra anvendelsen af de bestemmelser, der er truffet i medfør af direktiv 75/439, som ændret ved direktiv 87/101,

har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissechot, og dommerne R. Schintgen, V. Skouris (refererende dommer), F. Macken og N. Colneric; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 2, artikel 8, stk. 2, litra a), artikel 13 og 17 i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald, som ændret ved Rådets direktiv 87/101/EØF af 22. december 1986, idet den

— ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget bestemmelser, hvorefter den kompetente myndighed, inden den giver tilladelse til virksomheder, der regenererer olieaffald eller som anvender det som brændsel, skal sikre sig en passende beskyttelse af sundheden i forbindelse med anvendelse af olieaffald som brændsel, og at der anvendes den bedste til rådighed stående teknologi, forudsat at dette ikke medfører alt for store omkostninger, i forbindelse med regenerering af olieaffald og anvendelse af det som brændsel

— ikke inden for den fastsatte frist har udstedt bestemmelser om, at restprodukterne fra forbrænding af olieaffald skal bortskaffes i overensstemmelse med de forpligtelser, der følger af artikel 9 i Rådets direktiv 78/319/EØF af 20. marts 1978 om giftigt og farligt affald, og fra den 27. juni 1995 i overensstemmelse med de forpligtelser, der følger af artikel 9 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991, og som allerede påhvilede medlemsstaterne i henhold til artikel 9 i direktiv 78/319

— inden for den fastsatte frist hverken har udstedt bestemmelser om en regelmæssig kontrol af de virksomheder, der regenererer olieaffald, eller som anvender det som brændsel, eller om, at udviklingen i teknologien og/eller miljøsituationen skal undersøges med henblik på om nødvendigt at revidere de tilladelser, der er meddelt disse virksomheder

— ikke har meddelt Kommissionen oplysninger om sin tekniske viden og sine erfaringer og resultater fra anvendelsen af de bestemmelser, der er truffet i medfør af direktiv 75/439, som ændret ved direktiv 87/101.

2) I øvrigt frifindes Den Portugisiske Republik.

3) Den Portugisiske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 34 af 5.2.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 10. april 2003

i sag C-142/00 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Nederlandse Antillen (¹)

(»Appel — associeringsordningen for de oversøiske lande og territorier — indførsel af ris med oprindelse i de oversøiske lande og territorier — beskyttelsesforanstaltninger — forordning (EF) nr. 2352/97 og (EF) nr. 2494/97 — annullationssøgsmål — afvisning«)

(2003/C 146/04)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-142/00 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: T. van Rijn), støttet af Den Franske Republik (befuldmægtigede: G. de Bergues og L. Bernheim) og af Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: J. Huber og G. Houttuin), angående appel af dom afsagt den 10. februar 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-32/98 og T-41/98, Nederlandse Antillen mod Kommissionen (Sml. II, s. 201), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, de andre parter i appelsagen: Nederlandse Antillen (advokater: M. M. Slotboom og P.V.F. Bos) og Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: N. Díaz Abad), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen, C. Gulmann, V. Skouris og F. Macken (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Dommen afsagt den 10. februar 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i de forenede sager T-32/98 og T-41/98, Nederlandse Antillen mod Kommissionen, ophæves.

2) Nederlandse Antillens annullationssøgsmål afvises.

3) Nederlandse Antillen betaler sagens omkostninger i første instans og i appelsagen.

4) Kongeriget Spanien, Den Franske Republik og Rådet for Den Europæiske Union bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 233 af 12.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 3. april 2003

i sag C-144/00, Matthias Hoffmann (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof) ⁽¹⁾

(»Moms — sjette direktiv — fritagelse for visse former for virksomhed af almen interesse — organ — begreb — ydelser udført af en fysisk person — kulturelle tjenesteydelser præsteret af en solist«)

(2003/C 146/05)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-144/00, angående en anmodning, som Bundesgerichtshof (Tyskland) i artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod Matthias Hoffmann, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 13, punkt A, stk. 1, litra n), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissechet (refererende dommer), og dommerne R. Schintgen, V. Skouris, F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 3. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 13, punkt A, stk. 1, litra n), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag skal fortolkes således, at udtrykket »andre kulturelle organer, som er anerkendt«, ikke udelukker solister, der optræder individuelt.
- 2) Overskriften til dette direktivs artikel 13, punkt A, medfører ikke i sig begrænsninger i fritagelsesmulighederne i henhold til denne bestemmelse.

⁽¹⁾ EFT C 176 af 24.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 8. maj 2003

i sag C-269/00, Wolfgang Seeling mod Finanzamt Starnberg (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof) ⁽¹⁾

(»Sjette momsdirektiv — artikel 6, stk. 2, første afsnit, litra a), og artikel 13, punkt B, litra b) — anvendelse til privat brug for den afgiftspligtige person af en bolig i en bygning, der udelukkende er bestemt for virksomheden — ingen sidestilling af en sådan anvendelse med bortforpagtning eller udlejning af fast ejendom«)

(2003/C 146/06)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-269/00, angående en anmodning, som Bundesfinanzhof (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Wolfgang Seeling mod Finanzamt Starnberg, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 6, stk. 2, første afsnit, litra a), artikel 13, punkt B, litra b), og artikel 17, stk. 2, litra a), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans, D.A.O. Edward, P. Jann og S. von Bahr (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 8. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 6, stk. 2, første afsnit, litra a), og artikel 13, punkt B, litra b), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag skal fortolkes således, at de er til hinder for nationale retsforskrifter, der behandler anvendelse af en del af en bygning, der udelukkende er bestemt for virksomheden, til privat brug for den afgiftspligtige person, som en tjenesteydelse, der — som bortforpagtning eller udlejning af fast ejendom i nævnte artikel 13, punkt B, litra b)'s forstand — er afgiftsfritaget.

⁽¹⁾ EFT C 259 af 9.9.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 8. maj 2003

i sag C-438/00, **Deutscher Handballbund eV mod Maros Kolpak** (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Hamm) ⁽¹⁾

(»Forbindelser udadtil — associeringsaftale mellem Fællesskaberne og Slovakiet — artikel 38, stk. 1 — arbejdskraftens frie bevægelighed — forbud mod forskelsbehandling — håndbold — begrænsning af det antal professionelle spillere fra tredjelande, som kan sættes på holdet i et sportsforbunds mesterholdskampe«)

(2003/C 146/07)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-438/00, angående en anmodning, som Oberlandesgericht Hamm (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Deutscher Handballbund eV mod Maros Kolpak, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 38, stk. 1, i Europaaf-talen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og medlemsstaterne på den ene side og Den Slovakiske Republik på den anden side, som er godkendt på Fællesskabernes vegne ved Rådets og Kommissionens afgørelse 94/909/EKSF, EF, Euratom af 19. december 1994 (EFT L 359, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af D.A.O. Edward som fungerende afdelingsformand og dommerne A. La Pergola (refererende dommer), P. Jann, S. von Bahr og A. Rosas; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 8. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 38, stk. 1, første led, i Europaaf-talen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og medlemsstaterne på den ene side og Den Slovakiske Republik på den anden side, som blev undertegnet i Luxembourg den 4. oktober 1993 og godkendt på Fællesskabernes vegne ved Rådets og Kommissionens afgørelse 94/909/EKSF, EF, Euratom af 19. december 1994, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at et sportsforbund i en medlemsstat anvender en af forbundet vedtaget bestemmelse på en professionel spiller af slovakisk nationalitet, som er lovligt beskæftiget af en klub i samme medlemsstat, hvorefter klubberne ved mesterskabs- og pokalkampe kun må indsætte et begrænset antal spillere fra tredjelande, som ikke er parter i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

⁽¹⁾ EFT C 61 af 24.2.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 8. maj 2003

i sag C-15/01, **Paranova Läkemedel AB m.fl. mod Läkemedelsverket** (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Regeringsrätten) ⁽¹⁾

(»Fortolkning af artikel 28 EF og 30 EF — lægemidler — tilbagekaldelse af parallelimporttilladelsen som følge af, at indehaveren af markedsføringstilladelsen for referenceproduktet har givet afkald på denne«)

(2003/C 146/08)

(Processprog: svensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-15/01, angående en anmodning, som Regeringsrätten (Sverige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Paranova Läkemedel AB, Farmagon A/S, Medartuum AB, Net Pharma KG AB, Orifarm AB, Trans Euro Medical AB, Cross Pharma AB, MedImport Scandinavia AB mod Läkemedelsverket, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 28 EF og 30 EF, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissechet, og dommerne C. Gullmann (refererende dommer), F. Macken, N. Colneric og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 8. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 28 EF og 30 EF er til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter tilbagekaldelse af en markedsføringstilladelse for referenceproduktet efter anmodning fra indehaveren heraf alene af denne grund indebærer en tilbagekaldelse af parallelimporttilladelsen for det omhandlede lægemiddel. Traktatbestemmelserne er derimod ikke til hinder for begrænsninger i parallelimporten af det omhandlede lægemiddel, hvis der er en reel risiko for menneskers sundhed som følge af, at lægemidlet bibeholdes på indførselsmedlemsstatens marked.

⁽¹⁾ EFT C 79 af 10.3.2001.

DOMSTOLENS DOM**(Femte Afdeling)****af 10. april 2003**

i de forenede sager C-20/01 og C-28/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland⁽¹⁾

(»Traktatbrud — formaliteten — retlig interesse — direktiv 92/50/EØF — fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler — udbud efter forhandling uden forudgående offentliggørelse af en udbudsbekendtgørelse — betingelser«)

(2003/C 146/09)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-20/01 og C-28/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Schieferer) mod Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtiget: W.-D. Plessing, bistået af advokat H.-J. Prieß) støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: R. Magrill, bistået af R. Williams, barrister) angående to påstande om, at det fastslås, henholdsvis at:

- Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8, sammenholdt med artikel 15, stk. 2, og artikel 16, artikel 1, i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (EFT L 209, s. 1), idet den i forbindelse med tildelingen af en offentlig tjenesteydelsesaftale om bortledning af spildevand i Bockhorn kommune (Tyskland) ikke gennemførte et offentligt udbud af denne aftale og ikke lod resultatet af tildelingsproceduren offentliggøre i Supplement til De Europæiske Fællesskabers Tidende, og at
- Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8 og artikel 11, stk. 3, litra b), i direktiv 92/50 ved indgåelsen af en offentlig tjenesteydelsesaftale, idet byen Braunschweig (Tyskland) indgik en aftale om bortskaffelse af dagrenovation ved udbud efter forhandling uden forudgående offentliggørelse af en udbudsbekendtgørelse, selv om betingelserne i artikel 11, stk. 3, for tildeling af aftaler underhånden uden afholdelse af et udbud inden for Fællesskabet ikke var opfyldt,

har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer), og A. Rosas; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: fuldmægtig M.-F. Contet, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8, sammenholdt med artikel 15, stk. 2, og artikel 16, artikel 1, i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, idet Bockhorn kommune (Tyskland) ikke gennemførte et offentligt udbud i forbindelse med tildelingen af en aftale om bortledning af sit spildevand og ikke lod resultatet af tildelingsproceduren offentliggøre i Supplement til De Europæiske Fællesskabers Tidende.
- 2) Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8 og artikel 11, stk. 3, litra b), i direktiv 92/50 ved indgåelsen af en offentlig tjenesteydelsesaftale, idet byen Braunschweig (Tyskland) indgik en aftale om bortskaffelse af dagrenovation ved udbud efter forhandling uden forudgående offentliggørelse af en udbudsbekendtgørelse, uanset at betingelserne i artikel 11, stk. 3, i direktiv 92/50 for tildeling af aftaler underhånden uden afholdelse af et udbud på fællesskabsplan ikke var opfyldt.
- 3) Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.
- 4) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 61 af 24.2.2001.

DOMSTOLENS DOM**af 6. maj 2003**

i sag C-104/01, Libertel Groep BV mod Benelux-Merkenbureau (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden)⁽¹⁾

(»Varemærker — tilnærmelse af lovgivningerne — direktiv 89/104/EØF — tegn, der kan udgøre et varemærke — fornødent særpræg — farve i sig selv — farven orange«)

(2003/C 146/10)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-104/01, angående en anmodning, som Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Libertel Groep BV mod Benelux-Merkenbureau, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3 i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 8. maj 2003

i sag C-111/01, Gantner Electronic GmbH mod Basch Exploitatie Maatschappij BV (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof) ⁽¹⁾

(»Bruxelles-konventionen — artikel 21 — litispendens — modregning«)

(2003/C 146/11)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1), har Domstolen, sammensat af formanden for Sjette Afdeling, J.-P. Puissochet, som fungerende præsident, afdelingsformændene M. Wathelet og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, P. Jann, F. Macken, S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 6. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) En farve i sig selv uden rumlige begrænsninger kan have et fornødent særpræg for bestemte varer eller tjenesteydelser i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 3, stk. 1, litra b), og stk. 3, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker under forudsætning af, at den navnlig kan gøres til genstand for en grafisk gengivelse, der er klar og præcis, kan stå alene, være let tilgængelig, forståelig, bestandig og objektiv. Denne sidste betingelse kan ikke opfyldes udelukkende ved en gengivelse på papir af den omhandlede farve, men kan opfyldes ved en beskrivelse af denne farve ved en international anerkendt farveidentificeringskode.
- 2) Ved bedømmelsen af, om en bestemt farve har fornødent særpræg som varemærke, er det nødvendigt at tage hensyn til den almene interesse i ikke utilbørligt at begrænse rådigheden over farver for andre erhvervsdrivende, der udbyder varer eller tjenesteydelser af den samme art som de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket søges registreret.
- 3) En farve i sig selv kan have fornødent særpræg i direktivets artikel 3, stk. 1, litra b)'s forstand, såfremt varemærket, som det opfattes af den relevante kundekreds, er egnet til at identificere den vare eller tjenesteydelse, for hvilken varemærket søges registreret, som hidrørende fra en bestemt virksomhed og dermed til at adskille denne vare eller tjenesteydelse fra andre virksomheders.
- 4) Den omstændighed, at der er ansøgt om registrering af en farve i sig selv som varemærke for en lang række varer og/eller tjenesteydelser eller for en bestemt vare eller tjenesteydelse, henholdsvis gruppe af varer eller tjenesteydelser, sammen med andre omstændigheder i det enkelte tilfælde, er relevant både for bedømmelsen af, om den farve, for hvilken der er ansøgt om registrering, har fornødent særpræg, og for bedømmelsen af, om registreringen strider imod den almene interesse i ikke utilbørligt at begrænse rådigheden over farver for andre erhvervsdrivende, der udbyder varer eller tjenesteydelser af den samme art som de varer eller tjenesteydelser, varemærket søges registreret for.
- 5) Ved vurderingen af, om et varemærke har fornødent særpræg i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivets artikel 3, stk. 1, litra b), og stk. 3, skal den myndighed, der er kompetent til at registrere varemærker, foretage en konkret undersøgelse under hensyntagen til alle de konkrete omstændigheder i det pågældende tilfælde, herunder den brug, der er gjort af varemærket.

⁽¹⁾ EFT C 200 af 14.7.2001.

I sag C-111/01, angående en anmodning, som Oberster Gerichtshof (Østrig) i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Gantner Electronic GmbH mod Basch Exploitatie Maatschappij BV, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 21 i konventionen af 27. september 1968 (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse (EFT L 388, s. 1), ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse (EFT L 285, s. 1) og ved konventionen af 29. november 1996 om Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse (EFT 1997 C 15, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet (refererende dommer), og dommerne C.W.A. Timmermans, A. La Pergola, P. Jann og S. von Bahr; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 8. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 21 i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse, ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse og ved konventionen af 29. november 1996 om Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse, skal fortolkes således, at der med henblik på at bedømme, om to krav, som er fremsat mellem de

samme parter ved retter i forskellige kontraherende stater, har samme genstand, kun skal tages hensyn til de krav, som er fremsat af de respektive sagsøgere, og ikke til de indsigelser, en sagsøgt gør gældende.

(¹) EFT C 134 af 5.5.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 8. maj 2003

i sag C-113/01, Paranova Oy (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Högsta förvaltningsdomstolen) (¹)

(»Fortolkning af artikel 28 EF og 30 EF — lægemidler — tilbagekaldelse af parallelimporttilladelsen som følge af, at indehaveren af markedsføringstilladelsen for referenceproduktet har givet afkald på denne«)

(2003/C 146/12)

(Processprog: svensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-113/01, angående en anmodning, som Högsta förvaltningsdomstolen (Finland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag anlagt af Paranova Oy at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 28 EF og 30 EF, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissechot, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer), F. Macken, N. Colneric og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 8. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 28 EF og 30 EF er til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter tilbagekaldelse af en markedsføringstilladelse for referenceproduktet efter anmodning fra indehaveren heraf alene af denne grund indebærer en tilbagekaldelse af parallelimporttilladelsen for det omhandlede lægemiddel. Traktatbestemmelserne er derimod ikke til hinder for begrænsninger i parallelimporten af det omhandlede lægemiddel, hvis der er en reel risiko for menneskers sundhed som følge af, at lægemidlet bibeholdes på indførselsmedlemsstatens marked.

(¹) EFT C 150 af 19.5.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 3. april 2003

i sag C-116/01, SITA EcoService Nederland BV, tidligere Verol Recycling Limburg BV mod Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State) (¹)

(»Miljø — affald — forordning (EØF) nr. 259/93 — direktiv 75/442/EØF — affaldsbehandling i flere etaper — anvendelse af affald som brændsel i cementindustrien og anvendelse af restprodukter fra affaldsforbrænding som råstof ved fremstilling af cement — klassificering som nyttiggørelsesoperation eller bortskaffelsesoperation — begrebet hovedanvendelse som brændsel eller andre midler til energifremstilling«)

(2003/C 146/13)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-116/01, angående en anmodning, som Raad van State (Nederlandene) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, SITA EcoService Nederland BV, tidligere Verol Recycling Limburg BV mod Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 39), som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32) og ved Kommissionens beslutning 96/350/EF af 24. maj 1996 (EFT L 135, s. 32), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans, A. La Pergola (refererende dommer), P. Jann og A. Rosas; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 3. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) I forbindelse med en forberedningsproces for affald, der omfatter flere særskilte trin, skal der foretages en klassificering som bortskaffelsesoperation eller nyttiggørelsesoperation i den forstand, hvori udtrykkene er anvendt i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 og ved Kommissionens beslutning 96/350/EF af 24. maj 1996, med henblik på anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 120/97 af 20. januar 1997, idet der kun tages hensyn til den første operation, som affaldet skal undergives efter dets overførsel.

- 2) Brændværdien af affald, som er genstand for forbrænding, er ikke et relevant kriterium ved afgørelsen af, om denne operation udgør en bortskaffelsesoperation som omhandlet i punkt D 10 i bilag II A til direktiv 75/442, som ændret ved direktiv 91/156 og ved beslutning 96/350, eller en nyttiggørelsesoperation som nævnt i punkt R 1 i bilag II B til dette direktiv. Medlemsstaterne kan fastsætte kriterier for denne sondring, forudsat at disse kriterier er i overensstemmelse med dem, der er fastsat i nævnte direktiv.

(¹) EFT C 161 af 2.6.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 8. maj 2003

i sag C-122/01 P, T. Port GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Appel — bananer — fælles markedsordning — forordning (EF) nr. 478/95 — ordning med eksportlicenser — erstatningssøgsmål — bevis for tabet og for årsagsforbindelsen«)

(2003/C 146/14)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-122/01 P, T. Port GmbH & Co. KG, Hamburg (Tyskland), ved Rechtsanwalt G. Meier, angående appel af dom afsagt den 1. februar 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-1/99, T. Port mod Kommissionen (Sml. II, s. 465), hvori der er nedlagt påstand om delvis ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuld-mægtigede: K.-D. Borchardt og M. Niejahr), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer), V. Skouris, F. Macken og N. Colneric; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 8. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) T. Port GmbH & Co. KG betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 161 af 2.6.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 8. maj 2003

i sag C-171/01, Wählergruppe »Gemeinsam Zajedno/Birlikte Alternative und Grüne GewerkschafterInnen/UG« (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verfassungsgerichtshof) (¹)

(»Associeringsaftalen EØF-Tyrkiet — arbejdskraftens frie bevægelighed — artikel 10, stk. 1, i associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 — forbud mod forskelsbehandling for så vidt angår arbejdsvilkår — direkte virkning — rækkevidde — en medlemsstats retsfor skrifter, hvorefter tyrkiske arbejdstagere ikke er valgbare til Arbeitskammer«)

(2003/C 146/15)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-171/01, angående en anmodning, som Verfassungsgerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den sag, der for denne ret er anlagt af Wählergruppe »Gemeinsam Zajedno/Birlikte Alternative und Grüne GewerkschafterInnen/UG«, procesdeltagere: Bundesminister für Wirtschaft und Arbeit, Kammer für Arbeiter und Angestellte für Vorarlberg, Wählergruppe »Vorarlberger Arbeiter- und Angestelltenbund (ÖAAB) — AK-Präsident Josef Fink«, Wählergruppe »FSG — Walter Gelbmann — mit euch ins nächste Jahrtausend/Liste 2«, Wählergruppe »Freiheitliche und parteifreie Arbeitnehmer Vorarlberg — FPÖ«, Wählergruppe »Gewerkschaftlicher Linksblock« og Wählergruppe »NBZ — Neue Bewegung für die Zukunft«, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 om udvikling af associeringen, som det associeringsråd, der er oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, traf den 19. september 1980, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer), V. Skouris, F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 8. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 om udvikling af associeringen, som det associeringsråd, der er oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, traf den 19. september 1980, skal fortolkes således:

— Bestemmelsen har direkte virkning i medlemsstaterne.

— Den er til hinder for anvendelsen af nationale retsforskrifter, hvorved tyrkiske arbejdstagere, der er tilknyttet det lovlige arbejdsmarked i værtsmedlemsstaten, afskæres fra at opnå valg til plenarforsamlingen i en organisation, der varetager og forsværer arbejdstagernes interesser såsom Arbeiterkammern i Østrig.

(¹) EFT C 173 af 16.6.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 10. april 2003

i sag C-217/01 P, **Michel Hendrickx mod Centre européen pour le développement de la formation professionnelle (Cedefop)** (¹)

(»Appel — tjenestemænd — bosættelsespenge efter fratræden — sagens genstand bortfaldet — uforholdt at træffe afgørelse i sagen«)

(2003/C 146/16)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-217/01 P, Michel Hendrickx (advokater: J.-N. Louis og V. Peere), angående appel af kendelse afsagt den 12. marts 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-298/00, Hendrickx mod Cedefop (ikke trykt i Samling af Afgørelser), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse, den anden part i appelsagen: Centre européen pour le développement de la formation professionnelle (Cedefop) (advokat: B. Wägenbaur), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne C. Gulmann, F. Macken, N. Colneric (refererende dommer), og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Michel Hendrickx betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 212 af 28.7.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 8. maj 2003

i sag C-268/01, **Agrargenossenschaft Alkersleben eG mod Freistaat Thüringen (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Weimar)** (¹)

(»Mælk og mejeriprodukter — forordning (EØF) nr. 3950/92 — ordning gældende for den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område — referencemængder — begreberne »producent« og »bedrift« — forpagter af en bedrift beliggende på det pågældende område«)

(2003/C 146/17)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-268/01, angående en anmodning, som Verwaltungsgericht Weimar (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Agrargenossenschaft Alkersleben eG mod Freistaat Thüringen, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 2, artikel 4, stk. 4, artikel 5 og artikel 9, litra c) og d), i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 405, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 751/1999 af 9. april 1999 (EFT L 96, s. 11), har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne V. Skouris (refererende dommer) og N. Colneric; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 8. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 9, litra c) og d), i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 751/1999 af 9. april 1999, sammenholdt med denne forordnings artikel 3, stk. 2, artikel 4, stk. 4, og artikel 5, skal fortolkes således, at den samlede mælkeproduktion, som en landmand, hvis bedrift ligger på den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område, selvstændigt foretager i anlæg, han har forpagtet, og som er beliggende på dette område, men i forskellige delstater, skal medregnes i den referencemængde, som han midlertidigt har fået tildelt.
- 2) Artikel 9, litra c) og d), i forordning nr. 3950/92, som ændret ved forordning nr. 751/1999, sammenholdt med denne forordnings artikel 3, stk. 2, artikel 4, stk. 4, og artikel 5, skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at de kompetente nationale myndigheder forbyder en producent, der er etableret på den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område, at overflytte sin mælkeproduktion til anlæg i en kommune, der, selv om den var en del af nævnte område på tidspunktet for Tysklands forening, nu som følge af en

Staatsvertrag indgået efter dette tidspunkt hører til en af Forbundsrepublikken Tysklands gamle delstater.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 8. maj 2003

i sag C-384/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — sjette momsdirektiv — artikel 12, stk. 3, litra a) og b) — levering af gas og elektricitet fra offentlige net — abonnement på distributionsnet — reduceret sats«)

(2003/C 146/19)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-384/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. Traversa og C. Giolito) mod Den Franske Republik (befuldmægtigede: G. de Bergues og P. Bous-saroque), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 12, stk. 3, litra a) og b), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), som affattet ved Rådets direktiv 96/95/EF af 20. december 1996 om ændring af direktiv 77/388 med hensyn til merværdiafgiftens normalsats (EFT L 338, s. 89), idet den anvender en reduceret sats for merværdiafgift på den faste andel af prisen for levering af gas og elektricitet fra de offentlige net, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward (refererende dommer), A. La Pergola, P. Jann og A. Rosa; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 8. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Den Franske Republik frifindes.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 348 af 8.12.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 3. april 2003

i sag C-277/01 P, Europa-Parlamentet mod Ignacio Samper ⁽¹⁾

(»Appel — tjenestemænd — genoprettelse af karrieren — sammenligning af fortjenester«)

(2003/C 146/18)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-277/01 P, Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: H. von Herten og D. Moore) angående appel af dom afsagt den 3. maj 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-99/00, Samper mod Parlamentet (Sml. Pers. I-A, s. 111, og II, s. 507), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Ignacio Samper, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Madrid (Spanien) (advokat: E. Boigelot), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans, A. La Pergola, P. Jann og S. von Bahr (refererende dommer); generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 3. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 3. maj 2001 afsagte dom i sag T-99/00, Samper mod Parlamentet, ophæves.

2) Sagen hjemvises til Retten i Første Instans til påkendelse af Ignacio Sampers påstande om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse af 9. juni 1999 vedrørende genoprettelse af hans karriere, for så vidt som den fastsætter tidspunktet for hans forfremmelse til lønklasse A4 til den 1. januar 1998.

3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

⁽¹⁾ EFT C 245 af 1.9.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 8. maj 2003

i sag C-14/02, ATRAL SA mod État belge (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État) ⁽¹⁾

(»Frie varebevægelser — alarmsystemer og -centraler — fortolkning af artikel 28 EF og 30 EF — fortolkning af direktiv 73/23/EØF, 89/336/EØF og 1999/5/EF — forenelighed af national lovgivning, der betinger markedsføring af en forudgående godkendelsesprocedure«)

(2003/C 146/20)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-14/02, angående en anmodning, som Conseil d'État (Belgien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, ATRAL SA mod État belge, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 28 EF og 30 EF, af direktiv 73/23/EØF af 19. februar 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser (EFT L 77, s. 29), som ændret ved Rådets direktiv 93/68/EØF af 22. juli 1993 om ændring af direktiv 87/404/EØF (simple trykbeholdere), 88/378/EØF (sikkerhedskrav til legetøj), 89/106/EØF (byggevarer), 89/336/EØF (elektromagnetisk kompatibilitet), 89/392/EØF (maskiner), 89/686/EØF (personlige værnemidler), 90/384/EØF (ikke-automatiske vægte), 90/385/EØF (aktive, implantable medicinske anordninger), 90/396/EØF (gasapparater), 91/263/EØF (terminaludstyr), 92/42/EØF (nye varmtvandskedler, der anvender flydende eller luftformigt brændsel) og 73/23/EØF (elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser) (EFT L 220, s. 1), af Rådets direktiv 89/336/EØF af 3. maj 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektromagnetisk kompatibilitet (EFT L 139, s. 19), som ændret ved direktiv 93/68, og af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse (EFT L 91, s. 10), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen, V. Skouris, F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer); generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 8. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådets direktiv 73/23/EØF af 19. februar 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, som ændret ved Rådets direktiv 93/68/EØF af 22. juli 1993 om ændring af direktiv 87/404/EØF (simple trykbeholdere), 88/378/EØF (sikkerhedskrav til legetøj), 89/106/EØF (byggevarer), 89/336/EØF (elektromagnetisk kompatibilitet), 89/392/EØF (maskiner), 89/686/EØF (personlige værnemidler), 90/384/EØF (ikke-automatiske vægte), 90/385/EØF (aktive, implantable medicinske anordninger), 90/396/EØF (gasapparater), 91/263/EØF (terminaludstyr), 92/42/EØF (nye varmtvandskedler, der anvender flydende eller luftformigt brændsel) og 73/23/EØF (elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser), og Rådets direktiv 89/336/EØF af 3. maj 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektromagnetisk kompatibilitet, som ændret ved direktiv 93/68, samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse, finder anvendelse på alarmsystemer og -centraler, og særligt sådanne, der anvender radioforbindelser. Inden for de områder, som er omfattet af disse direktiver, skal nationale bestemmelser vedrørende samme område nødvendigvis overholde direktiverne.
- 2) Artikel 3 i direktiv 73/23, som ændret, artikel 5 i direktiv 89/336, som ændret, samt artikel 6 og 8 i direktiv 1999/5 er til hinder for nationale bestemmelser — såsom dem, som omhandles i hovedsagen — der betinger markedsføringen i en medlemsstat af alarmsystemer, der opfylder bestemmelserne i ovennævnte direktiver, og som er forsynet med den rigtige »CE«-mærkning, af en fremgangsmåde med forudgående godkendelse.
- 3) Artikel 28 EF og 30 EF skal fortolkes således, at produkter, der er lovligt fremstillet og markedsført i en medlemsstat, selv i mangel af fællesskabsretlig harmonisering, skal kunne markedsføres i en anden medlemsstat uden at blive underkastet supplerende kontroller. Nationale forskrifter, der fastsætter sådanne kontroller, skal, for at være begrundet, være omfattet af en af undtagelserne fastsat i artikel 30 EF eller et af de uomgængeligt nødvendige hensyn, der er i anerkendt Domstolens praksis og i begge tilfælde være egnede til at sikre virkeliggørelsen af det formål, de forfølger, og må ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt, for at formålet opfyldes.
- 4) Det påhviler den medlemsstat, som påberåber sig et hensyn, der berettiger en begrænsning af de frie varebevægelser, konkret at påvise, at der foreligger et alment hensyn, at den pågældende begrænsning er nødvendig samt at den står i rimeligt forhold til det tilsigtede mål.

⁽¹⁾ EFT C 68 af 16.3.2002.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Første Afdeling)

af 6. marts 2003

i sag C-449/01, Abbey Life Assurance Co. Ltd mod Kok Theam Yeap (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)) ⁽¹⁾

(Sag C-40/03 P)

(2003/C 146/22)

(Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — direktiv 86/653/EØF — samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter — anvendelighed på agenter inden for området for forsikrings- og finansielle tjenesteydelser)

(2003/C 146/21)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-449/01, angående en anmodning som Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Abbey Life Assurance Co. Ltd mod Kok Theam Yeap, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter (EFT L 382, s. 17), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 6. marts 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter skal fortolkes således, at de selvstændige agenter, der har til opgave at skaffe ansøgninger til nye livsforsikringspolicer, livrenteorordninger eller opsparingskontrakter, ikke omfattes af direktivets anvendelsesområde.

⁽¹⁾ EFT C 84 af 6.4.2002.

Appel iværksat den 4. februar 2003 af Rica Foods (Free Zone) NV til prøvelse af dom afsagt den 14. november 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-332/00 og T-350/00, Rica Foods (Free Zone) NV, støttet af Kongeriget Nederlandene og Free Trade Foods NV, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Kongeriget Spanien

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. februar 2003 iværksat appel af Rica Foods (Free Zone) NV ved G. van der Wal, advocaat ved Hoge Raad der Nederlanden, til prøvelse af dom afsagt den 14. november 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-332/00 og T-350/00, Rica Foods (Free Zone) NV, støttet af Kongeriget Nederlandene og Free Trade Foods NV, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Kongeriget Spanien.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- 1) Appellantens appel iværksat til prøvelse af dom afsagt den 14. november 2002 af Retten i Første Instans i de forenede sager T-332/00 og T-350/00 antages til realitetsbehandling.
- 2) Dom afsagt den 14. november 2002 af Retten i Første Instans i de forenede sager T-332/00 og T-350/00 ophæves, og der træffes ny afgørelse i sagen i overensstemmelse med appellants påstande, således som disse var formuleret i stævning indleveret i første instans den 27. oktober 2000:

— Forordning (EF) nr. 2081/2000 ⁽¹⁾ annulleres.

— Det fastslås, at Fællesskabet er ansvarlig for det tab, som appellanten har lidt, fordi indførsel af de i forordning nr. 2081/2000 nævnte produkter har været forhindret eller begrænset siden 1. oktober 2000 som følge af denne forordning, og det fastslås, at parterne skal nå til en nærmere indbyrdes forståelse med hensyn til størrelsen af appellants tab, og at sagens behandling i mangel af forståelse herom skal fortsættes, indtil Domstolen har fastsat et tidspunkt med henblik på bestemmelse af tabets størrelse, subsidiært dømmes Fællesskabet til at betale det

foreløbigt ansatte tab og det tab, der senere skal ansættes, og mere subsidiært dømmes Fællesskabet til at betale en efter Domstolens skøn fastsat erstatning med rente på 8 % p.a. fra datoen for denne stævning indtil fuldstændig betaling sker.

- 3) Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger ved begge instanser i overensstemmelse med procesreglementets artikel 69, stk. 2.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er de samme som i sag C-41/03 P, dog således at de vedrører forordning nr. 2081/2000/EF.

(¹) Kommissionens forordning (EF) nr. 2081/2000 af 29.9.2000 om fortsat anvendelse af beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel fra de oversøiske lande og territorier af sukkerprodukter, som har EF-OLT-kumulation af oprindelsen (EFT L 246 af 30.9.2000, s. 64).

Sag anlagt den 17. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-70/03)

(2003/C 146/23)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. februar 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Isabel Martínez del Peral og Miguel França, begge Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (¹), idet det ikke fuldt ud har gennemført direktivets artikel 5 og artikel 6, stk. 2, i sin interne ret.
2. Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Ukorrekt gennemførelse af direktivets artikel 5: I den lov, hvorved artikel 5 i direktiv 93/13/EØF gennemføres i spansk ret, er det ikke nævnt, at den fortolkningsregel, som er mest gunstig for forbrugeren, ikke gælder i forbindelse med de procedurer, der er fastsat i artikel 7, stk. 2 (midler til at bringe kontrakten til ophør). Derved opstår en situation, hvor forbrugeren løber den risiko, at fortolkningsreglen kommer i strid med hans egne interesser, for så vidt som den hindrer ophævelse af de kontrakter, der indgås med forbrugeren, i forbindelse med en procedure til ophævelse af de uklare kontraktvilkår, som i overensstemmelse med en »normal« fortolkning forekommer urimelige.
- Ukorrekt gennemførelse af direktivets artikel 6, stk. 2: Ved at henvise til det anførte »i artikel 5 i Romkonventionen af 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser« begrænser den spanske lov den beskyttelse, som forbrugerne har efter direktivet, på to måder. Direktivet sikrer beskyttelse af alle forbrugere i forbindelse med alle kontraktstyper, der indgås med en erhvervsdrivende, hvorimod den spanske lov kun indrømmer denne beskyttelse for visse typer af kontrakter, og kun når visse betingelser er opfyldt, dvs. to begrænsninger, der ikke er tilladt efter direktivet.

(¹) EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 7. januar 2003 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen A. Tempelman mod Directeur van de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees

(Sag C-96/03)

(2003/C 146/24)

Ved dom afsagt den 7. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 4. marts 2003, har College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen A. Tempelman mod Directeur van de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kan en medlemsstat af fællesskabsretten udlede en kompetence til at træffe foranstaltning til nedslagning af dyr, som er mistænkt for at være angrebet af eller kontamineret med MKS?

2. Giver direktiv 85/511/EØF⁽¹⁾, som ændret ved direktiv 90/423/EØF⁽²⁾, medlemsstaterne mulighed for at træffe supplerende nationale foranstaltninger til bekæmpelse af MKS?
3. Hvilke grænser sætter fællesskabsretten for en medlemsstats mulighed for at træffe andre supplerende nationale foranstaltninger end dem, der er fastsat i direktiv 85/511/EØF, som ændret ved direktiv 90/423/EØF?

⁽¹⁾ EFT L 315, s. 11.

⁽²⁾ EFT L 224, s. 13.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 7. januar 2003 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen hr. og fru T.H.J.M. van Schaijk mod Directeur van de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees

(Sag C-97/03)

(2003/C 146/25)

Ved dom afsagt den 7. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 4. marts 2003, har College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen hr. og fru T.H.J.M. van Schaijk mod Directeur van de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kan en medlemsstat af fællesskabsretten udlede en kompetence til at træffe foranstaltning til nedslagning af dyr, som er mistænkt for at være angrebet af eller kontamineret med MKS?
2. Giver direktiv 85/511/EØF⁽¹⁾, som ændret ved direktiv 90/423/EØF⁽²⁾, medlemsstaterne mulighed for at (lade) træffe supplerende nationale foranstaltninger til bekæmpelse af MKS?
3. Hvilke grænser sætter fællesskabsretten for en medlemsstats mulighed for at træffe andre supplerende nationale foranstaltninger end dem, der er fastsat i direktiv 85/511/EØF, som ændret ved direktiv 90/423/EØF?

⁽¹⁾ EFT L 315, s. 11.

⁽²⁾ EFT L 224, s. 13.

Sag anlagt den 28. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-98/03)

(2003/C 146/26)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. februar 2003 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Ulrich Wölker, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 6, stk. 3 og 4, og artikel 12, 13 og 16 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾, idet den
 - ikke kræver, at der skal foretages en vurdering af virkningerne af projekter, der ikke er forbundet med særlige bevaringsområder som omhandlet i direktivets artikel 4, stk. 1, men som i henhold til direktivet artikel 6, stk. 3 og 4, skal undergives en sådan vurdering, uanset om disse projekter kan påvirke et særligt bevaringsområde væsentligt
 - tillader udledning til et særligt bevaringsområde, selv om denne udledning kan påvirke den pågældende lokalitet væsentligt
 - har undtaget visse ikke-forsætlige former for påvirkning af beskyttede dyrearter fra anvendelsesområdet for bestemmelserne om artsbeskyttelse
 - har undladt at sikre at betingelserne for undtagelse i direktivets artikel 16 iagttages i forbindelse med visse aktiviteter, der er uforenelige med beskyttelsen af et område
 - opretholder bestemmelser om anvendelsen af plantebeskyttelsesmidler, der ikke i tilstrækkelig grad tilgodeser hensynet til artsbeskyttelse
 - ikke har notificeret bestemmelser om regulering af fiskeriet og/eller ikke har vedtaget tilstrækkelige bestemmelser herom.

2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. februar 2003 af Tribunale di Firenze — Sezione GIP — i straffesagen mod Maria Pupino

(Sag C-105/03)

(2003/C 146/27)

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Bestemmelser, der har til formål at gennemføre direktivets artikel 6, stk. 3, skal vurderes i forhold til, om de kræver, at der foretages en vurdering af virkningerne af alle projekter, der kan påvirke særlige bevaringsområder væsentligt. Spørgsmålet om en given virkning er væsentlig eller ej, kan ikke udelukkende afgøres ved at se på projektet, men kan alene afgøres under hensyn til de bevaringsmålsætninger, der gælder for de eventuelt berørte bevaringsområder, og områdernes karakter med hensyn til de biotoper og arter, de omfatter. Definitionen af »projekter« i artikel 1, stk. 1, nr. 11, litra b) og c), i Bundesnaturschutzgesetz (den tyske lov om naturbeskyttelse) tager imidlertid ikke højde for bevaringsområder. Selv hvis det teoretisk kan godtgøres, at alle sandsynlige projekter — trods de begrænsninger, der følger af definitionen — i realiteten er omfattet, er der stadig ingen garanti for, at projekter med atypiske virkninger, der i princippet er mindre åbenbare, vil være omfattet, hvis de kan være væsentlige i et konkret tilfælde. Navnlig kan mindre biotoper, der rummer usædvanlige arter, være langt mere følsomme over for påvirkninger, end hvad der kan tages hensyn til i standardiserede bestemmelser vedrørende projekter.
- Det er i strid med direktivets artikel 6, stk. 3 og 4, ikke at tage forurening fra skadelige stoffer i betragtning uden for en (ikke klart defineret) række af virkninger et projekt kan have, hvilket er følgen af § 36 i Bundesnaturschutzgesetz.
- Det er ikke i overensstemmelse med direktivets artikel 12, stk. 1, litra d), hvis ordlyd klart viser, at forsæt ikke er en nødvendig betingelse i relation til det forbud, der gælder mod beskadigelse eller ødelæggelse af yngle- eller rasteområder, at begrænse beskyttelsen af områder, hvor dyrene bygger rede, yngler, lever eller søger tilflugt, til forsætlige virkninger (jf. Bundesnaturschutzgesetz § 43, stk. 4).
- Bundesnaturschutzgesetz § 43, stk. 4, giver også mulighed for undtagelse fra bestemmelserne om artsbeskyttelse i tilfælde, hvor der allerede er givet tilladelse til indgreb eller foranstaltninger, uden at tage hensyn til den omstændighed, at det på det tidspunkt, hvor der blev givet tilladelse, ikke nødvendigvis var kendt, at beskyttede arter ville blive påvirket.

Ved kendelse, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. februar 2003, har Tribunale di Firenze — Sezione GIP — i straffesagen mod Maria Pupino forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 2, 3 og 8 i Rådets rammeafgørelse nr. 220 af 15. marts 2001 om ofres retsstilling i forbindelse med straffesager fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser som f.eks. artikel 392, stk. 1a, og artikel 398, stk. 5a, i den italienske lov om strafferetspleje, hvorefter der ikke i forbindelse med andre forbrydelser end seksualforbrydelser og forbrydelser med seksuel baggrund må foretages vidneafhøring af personer på mindre end 16 år under forundersøgelsen i form af isoleret bevisoptagelse og under særlige former, såsom med anvendelse af fonografiske eller audiovisuelle midler?

Appel iværksat den 27. februar 2003 af Védial SA ved telefax, bekræftet ved originaleksemplar indleveret den 7. marts 2003, til prøvelse af dom afsagt den 12. december 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-110/01, Védial SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM), den anden part i sagen: France Distribution

(Sag C-106/03 P)

(2003/C 146/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. februar 2003 af Védial SA iværksat appel ved telefax, bekræftet ved originaleksemplar indleveret den 7. marts 2003, til prøvelse af dom afsagt den 12. december 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-110/01, Védial SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM), den anden part i sagen: France Distribution.

(¹) EFT L 206, s. 7.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Dommen afsagt af Retten i Første Instans den 12. december 2002 i sag T-110/01 ophæves og som følge heraf:
 - principalt, Domstolen træffer i henhold til artikel 54 i statuten for Domstolen endelig afgørelse i sagen, idet den giver appellanten medhold i dennes påstande for Retten:
 - subsidiært, sagen hjemvises til Retten til afgørelse
- Harmoniseringskontoret tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagens omkostninger.

Desuden har Retten ikke anvendt princippet om indbyrdes afhængighed klart. Retten har nemlig ikke fastslået, at den påståede ringe grad af lighed mellem varemærkerne ikke blev udlignet af en høj grad af lighed mellem varerne og det udprægede særpræg af sagsøgerens varemærke.

Endelig har Retten tilsidesat begrebet risiko for forveksling, idet den har begrænset den berørte offentlighed til »den tilsigtede kundekreds«, der kun består af forbrugere, der måtte erhverve de varemærkede varer, mens den berørte offentlighed består af alle de personer, der kan komme i berøring med varemærket, hvilket er noget fuldstændig andet.

(¹) Rådets forordning (EF) Nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker, EFT L 11, s. 1.

Anbringender og væsentligste argumenter

- Anbringende om tilsidesættelse af »dispositionsmaksimen«

»Dispositionsmaksimen« er en almindelig retsgrundsætning, hvorefter parterne i princippet råder over retssagen. Det er parterne, der afgrænser sagens genstand. Retten har tilsidesat »dispositionsmaksimen«, idet den i strid med parternes enighed herom har fastslået, at der ikke er nogen lighed mellem de pågældende varemærker.
- Anbringende om tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet

Retten har ligeledes tilsidesat kontradiktionsprincippet, da den ikke har indfriet sagsøgerens berettigede forventning om tvistens afgrænsning.
- Anbringende om tilsidesættelse af begrebet »risiko for forveksling« og begrebet »offentligheden« i den forstand, hvori udtrykkene er anvendt i artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 (¹)

Den anfægtede dom udelukker risiko for forveksling med den begrundelse, at offentligheden ikke vil tillægge de pågældende varer den samme handelsmæssige oprindelse. Der er dog ligeledes en risiko for forveksling, når der er en risiko for, at offentligheden kan tro, at varerne hidrører fra virksomheder, der kun er økonomisk knyttet til hinanden. Desuden har Retten afvist, at der foreligger en risiko for forveksling med den begrundelse, at selv om der foreligger identitet eller lighed mellem de varer, som de pågældende varemærker vedrører, betyder de visuelle, lydige og begrebsmæssige forskelle på tegnene, at der ikke er nogen risiko for forveksling. Spørgsmålet er imidlertid ikke, om der er forskelle mellem de pågældende tegn, men om der foreligger identitet og lighed mellem dem, og om graden af disse ligheder er sådan, at de, såfremt de betragtes sammen med identiteten og ligheden mellem varerne, udgør en risiko for forveksling.

Appel iværksat den 27. februar 2003 ved telefax, bekræftet ved originaleksemplar indleveret den 7. marts 2003, af The Procter & Gamble Company til prøvelse af dom afsagt den 12. december 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-63/01, The Procter & Gamble Company mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-107/03 P)

(2003/C 146/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. februar 2003 iværksat appel ved telefax, bekræftet ved originaleksemplar indleveret den 7. marts 2003, af The Procter & Gamble Company til prøvelse af dom afsagt den 12. december 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-63/01, The Procter & Gamble Company mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Dommen afsagt af Retten i Første Instans den 12. december 2002 i sag T-63/01 ophæves og følgelig bestemmes:
 - principalt: i medfør af artikel 54 i statuten for Domstolen træffer Domstolen den endelige afgørelse, idet den giver medhold i sagsøgerens påstande for Retten

- subsidiært: sagen hjemvises til Retten til afgørelse.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Det gøres gældende, at den troværdighed, der skal tillægges dokumenter, er tilsidesat, eller at præmisserne er selvmodsigende

I modsætning til hvad Retten har anført, udviser det gengivne tegn ingen af de 24 rektangler og ingen af de 6 parallelogrammer, som et parallelepipedum har.

- Det gøres gældende, at der foreligger en urigtig anvendelse af begrebet fornødent særpræg

Ved bedømmelsen af, hvorvidt et tegn er egnet til at opfylde sin funktion som individuelt varemærke for bestemte varer eller tjenesteydelser, i den situation, hvor der tages stilling til, om der skal gives medhold i en ansøgning om registrering som individuelt varemærke for disse varer eller tjenesteydelser, skal undersøgelsen tage udgangspunkt i den formodede opfattelse af den brug, der vil kunne gøres af tegnet, og ikke udgangspunkt i den aktuelle opfattelse af den ene eller den anden konkrete brug, der allerede gøres af tegnet. Retten har her anført, at spørgsmålet, om tegnet har fornødent særpræg, skal bedømmes i forhold til »den opfattelse, som den relevante kundekreds har af det«. I denne forbindelse udgøres den relevante kundekreds af alle de personer, der kan tænkes at blive stillet over for tegnet, og kan derfor ikke begrænses til den langt snævrere kreds af forbrugere, der kan forventes at erhverve den vare eller tjenesteydelse, som tegnet skal angive.

Retten har endvidere indirekte, men med sikkerhed tilsidesat begrebet fornødent særpræg, idet den ikke tog stilling til spørgsmålet om, hvorvidt tegnet var egnet eller uegnet til at adskille en sæbe fra en anden sæbe som stammende fra en bestemt virksomhed, hvorimod den tog stilling til, om det ufuldstændige billede af dette tegn havde adskillelsesevne.

Endelig har Retten anvendt begrebet fornødent særpræg forkert, idet den har henholdt sig til tegnenes mangeartede funktioner. Den omstændighed, at det eventuelt kan formodes, at offentligheden, når den stilles over for det omtvistede tegn, heri navnlig eller først og fremmest vil se et tegn, der opfylder en teknisk eller ornamental funktion, viser ikke, at det ikke eller blot i mindre grad skulle kunne opfylde sin funktion som individuelt varemærke.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. januar 2003 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen KPN Telecom BV mod Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit (OPTA), berørte parter: Denda Multimedia BV og Denda Directory Services BV

(Sag C-109/03)

(2003/C 146/30)

Ved kendelse afsagt den 8. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. marts 2003, har College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen KPN Telecom BV mod Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit (OPTA), berørte parter: Denda Multimedia BV og Denda Directory Services BV, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal begrebet »relevante oplysninger« i artikel 6, stk. 3, i direktiv 98/10/EF⁽¹⁾ fortolkes således, at dette kun omfatter de af de pågældende organisationer tildelte telefonnumre med navn, gade, postnummer og by i forbindelse med den, som nummeret er tildelt, samt eventuelt den oplysning, om nummeret (udelukkende) anvendes som faxnummer, eller omfatter begrebet »relevante oplysninger« også andre oplysninger, som organisationerne råder over, f.eks. supplerende oplysninger om stilling, optagelse under et andet navn eller i en anden kommune eller mobilnumre?
2. Skal formuleringen »imødekommer enhver rimelig anmodning [...] på rimelige, omkostningsrelaterede og ikke-diskriminerende vilkår« i den i spørgsmål 1 nævnte bestemmelse fortolkes således, at
 - a. numre med navn, gade, postnummer og by i forbindelse med den, som nummeret er tildelt, skal stilles til rådighed mod betaling kun af de marginalomkostninger, som den faktiske tilrådgivningsstilling heraf kræver, og
 - b. andre end de under a. nævnte oplysninger skal stilles til rådighed mod betaling, som tjener til at dække de omkostninger, som den, der stiller disse oplysninger til rådighed, påviseligt har afholdt til at indsamle eller stille oplysningerne til rådighed?

⁽¹⁾ EFT L 101, s. 24.

Appel iværksat den 14. marts 2003 af Augusto Fichtner, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, til prøvelse af dom afsagt den 16. januar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-75/00, Augusto Fichtner mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-116/03 P)

(2003/C 146/31)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. marts 2003 iværksat appel af Augusto Fichtner ved avvocati Michele Tamburini og Franco Colussi, og med valgt adresse i Luxembourg, 36 rue de Wiltz, til prøvelse af dom afsagt den 16. januar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-75/00, Augusto Fichtner mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom annulleres.
- Appellanten gives medhold i sine påstande for første instansen, dvs.
 - Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 30.9.1999, der er genstand for sagen, annulleres
 - Kommissionen tilpligtes at betale den løn og de tillæg, der ikke er blevet udbetalt til sagsøgeren med reguleringer og renter fra datoen for dommens afsigelse til betaling sker
 - Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, der er forvoldt sagsøger, og som bør ansættes til et samlet beløb på 50 000 EUR eller et andet rimeligt beløb efter Rettens vurdering, subsidiært fastsættes erstatningens størrelse ved en særskilt dom
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Rettens afgørelse forekommer at være truffet under tilsidesættelse af fællesskabsretten, navnlig af

- 1) artikel 86, stk. 1, i tjenstemandsvedtægten, for så vidt som
 - a) sagsøgeren ikke har tilsidesat sin forpligtelse i henhold til vedtægten artikel 12, tredje led, idet det er godtgjort, at sagsøgeren har anmodet om tilladelse til at udøve en bibeskæftigelse

- b) selv hvis det lægges til grund, at sagsøgeren har tilsidesat denne forpligtelse, kan det under alle omstændigheder ikke antages, at tilsidesættelsen er sket »forsætligt eller uagtsomt«.

- 2) Det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip er blevet tilsidesat, idet:
 - a) der foreligger magtfordrejning: Da Kommissionen vedtog den anfægtede afgørelse, forfulgte den et andet formål end det, der er hensigten med den kompetence, den har fået tillagt (opretholdelse af orden inden for den offentlige forvaltning) og den forfulgte under alle omstændigheder andre mål end dem, den har angivet.
 - b) Retten har foretaget et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår sagens faktiske omstændigheder: Kommissionen har undladt at tage hensyn til:
 - 1) at sagsøgeren var i god tro
 - 2) at man under alle omstændigheder ikke kunne have nægtet sagsøgeren den omtvistede tilladelse, idet den bibeskæftigelse, sagsøgeren har udøvet, ikke har antastet hans uafhængighed eller hans arbejde inden for Fællesskabets rammer.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. december 2002 af Consiglio di Stato — 6. Afdeling — i sagen Società Italiana Dragaggi SpA m.fl. mod Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti og Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia

(Sag C-117/03)

(2003/C 146/32)

Ved kendelse afsagt den 17. december 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 18. marts 2003, har Consiglio di Stato, 6. Afdeling, i sagen Società Italiana Dragaggi SpA m.fl. mod Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti og Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 4, stk. 5, i direktiv 92/43⁽¹⁾ af 21. maj 1992 fortolkes således, at foranstaltninger i henhold til artikel 6 og navnlig artikel 6, stk. 3, først er bindende for medlemsstaterne, efter at listen over lokaliteter er endeligt godkendt af Fællesskabet i henhold til artikel 21, eller skal der, ud over fastsættelsen af det tidspunkt, hvorfra bevaringsforanstaltninger normalt træder i kraft, sondres mellem konstaterende og retsstiftende angivelser (hvoriblandt de førstnævnte omfatter prioriterede naturtyper), og bør det ikke med henblik på at sikre direktivets effektive virkning, hvis formål er at bevare naturtyperne, antages, at der består en forpligtelse til at underkaste planer og projekter, som kan påvirke lokaliteten væsentligt, såfremt en medlemsstat har udpeget en lokalitet, hvor der findes prioriterede naturtyper eller arter, som værende af fællesskabsbetydning, også før Kommissionen har udarbejdet et udkast til en liste over lokaliteter, eller før denne liste er endeligt vedtaget i henhold til direktivets artikel 21, nemlig i det væsentlige fra tidspunktet for opstillingen af den nationale liste?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

- b) Såfremt spørgsmål 1.a besvares bekræftende: Skal artikel 22 i direktiv 92/46/EØF fortolkes således, at direktivet ved import fra tredjelande alene finder anvendelse på mælkebestanddele i et produkt og følgelig ikke på det produkt, som indeholder mælkebestanddelen?
2. a) Omfatter begrebet »mælkebaserede produkter« i artikel 2, nr. 4, i direktiv 92/46/EØF udelukkende endelige produkter eller også halvfabrikata, som skal yderligere forarbejdes, inden de kan sælges til den endelige forbruger?
- b) Såfremt artikel 2, nr. 4, i direktiv 92/46/EØF også omfatter halvfabrikata, efter hvilke kriterier skal det da afgøres, om mælk eller et mejeriprodukt enten mængdemæssigt eller i kraft af de kendetegn, som det giver produktet, udgør et væsentligt element som omhandlet i artikel 2, nr. 4, i direktiv 92/46/EØF?

⁽¹⁾ EFT L 268, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 11. marts 2003 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen 1) Artrada (Freezone) NV, 2) Videmecum BV og 3) Jac Meisner Internationaal Expeditiebedrijf BV mod Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees

(Sag C-124/03)

(2003/C 146/33)

Ved afgørelse truffet den 11. marts 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 20. marts 2003, har College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen 1) Artrada (Freezone) NV, 2) Videmecum BV og 3) Jac. Meisner Internationaal Expeditiebedrijf BV mod Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. a) Skal begrebet »mælk til fremstilling af mælkebaserede produkter« i artikel 2, nr. 2, i direktiv 92/46/EØF⁽¹⁾ fortolkes således, at det (tillige) omfatter bestanddele af mejeriprodukter i et produkt, som også indeholder andre bestanddele, der ikke er bestanddele af mejeriprodukter, således at disse bestanddele ikke kan adskilles fra de øvrige bestanddele?

Sag anlagt den 20. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-126/03)

(2003/C 146/34)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 20. marts 2003 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Klaus Wiedner, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 92/50⁽¹⁾, da byen München har indgået kontrakter om transport af affald uden at iagttage de regler for offentliggørelse, der er fastsat i direktivets artikel 8, sammenholdt med artikel 15, stk. 2, og artikel 16, stk. 1.
- Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Såfremt betingelserne for, at der er tale om et offentligretligt organ er opfyldte — således som det er tilfældet for den lokale myndighed, byen München — er det i henhold til direktivet ikke nødvendigt for hver enkelt udbudt tjenesteydelse at fastslå, om den imødekommer almenhedens behov og om den er af erhvervs- eller forretningsmæssig karakter eller ej. Det er følgelig ikke af betydning, at byen München — i det foreliggende tilfælde inden for rammerne af en tjenesteydelse udført for tredjemand — forbrænder affald i dets forbrændingsanlæg, men at byen ikke selv sørger for transporten til anlægget, som udføres af en privat virksomhed. Når et offentligt organ tildeles opgaven med at udføre en tjenesteydelse i sin helhed, men må gøre brug af andres delydelser, er den forpligtet til at overholde den i direktiv 92/50 foreskrevne fremgangsmåde.

Pligten til også at afhjælpe tilsidesættelser af EU-udbudsreglerne derved, at allerede indgåede kontrakter bringes til ophør, berøres heller ikke af artikel 2, stk. 6, i direktiv 89/665⁽²⁾, som vedrører efterprøvelsen af mulige tilsidesættelser af EU-udbudsreglerne. Et traktatbrud kan først anses for at være ophørt, når medlemsstaten både har anerkendt, at den har handlet retsstridigt, og fuldt ud har bragt tilsidesættelsen til ophør.

⁽¹⁾ EFT L 209, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 395, s. 33.

Anmodninger om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelser afsagt den 14. januar 2003 af Consiglio di Stato i sagerne AEM SpA (sag C-128/03) og AEM Torino SpA (sag C-129/03) mod Autorità per l'energia elettrica e per il gas, Ministero delle attività produttive, Ministero dell'economia e delle finanze, tilvarslet: E.N.E.L. Produzione SpA

(Sagerne C-128/03 og C-129/03)

(2003/C 146/35)

Ved kendelse afsagt den 14. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. marts 2003, har Consiglio di Stato i sagerne AEM SpA (sag C-128/03) og AEM Torino SpA (sag C-129/03) mod Autorità per l'energia elettrica e per il gas, Ministero delle attività produttive, Ministero dell'economia e delle finanze, tilvarslet: E.N.E.L. Produzione SpA, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol anmodninger om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- a) Udgør en administrativ foranstaltning, der efter ordvalget og sin nærmere begrundelse pålægger bestemte virksomheder, der bruger nettet til transmission af el-energi, en forhøjet tarif for adgang til og brug heraf med henblik på at finansiere de almindelige udgifter i forbindelse med elektricitetssystemet, statsstøtte som omhandlet af traktatens artikel 87 ff.?
- b) Skal principperne ifølge direktiv 96/92⁽¹⁾ om liberalisering af det interne marked for el-energi, navnlig bestemmelserne i artikel 7 og 8 på området for drift af nettet til transmission af elektricitet, fortolkes således, at de afskærer en medlemsstat fra at fastsætte foranstaltninger, som på grundlag af et ordvalg i begrundelsen i den ændrede regelkontekst under en overgangsordning pålægger bestemte virksomheder, der ønsker adgang hertil og brug heraf, en højere tarif for at udligne merværdien af den fremstillede hydroelektriske og geotermoelektriske energi, og som har til formål at finansiere de almindelige udgifter i forbindelse med elektricitetssystemet?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19.12.1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet (EFT L 27 af 30.1.1997, s. 20).

Sag anlagt den 24. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-130/03)

(2003/C 146/36)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. marts 2003 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Niels Bertil Rasmussen og Luigi Cimaglia, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 91 i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker⁽¹⁾, da den ikke har udpeget varemærkedomstole i første og anden instans eller i hvert fald ikke inden for den fastsatte frist har tilsendt Kommissionen en liste over disse domstole med angivelse af deres betegnelse og stedlige kompetence.

- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ifølge artikel 249, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er forordninger bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Hvad angår den foreliggende sag pålægger artikel 91 i forordning (EF) nr. 40/94 medlemsstaterne en forpligtelse til at udpege de nationale retter i første og anden instans, som ifølge deres egen retsorden er kompetent i retssager om krænkelse af EF-varemærker og om disses gyldighed samt at tilsende Kommissionen en liste over de af dem udpegede EF-varemærkedomstole med angivelse for hver af disses vedkommende af deres betegnelse og stedlige kompetence. Den sidste frist for opfyldelsen af disse forpligtelser var den 15. marts 1997.

Kommissionen må konstatere, at Den Italienske Republik endnu ikke har truffet foranstaltninger til at meddele den de nævnte oplysninger og endnu ikke har udpeget nogen af EF-varemærkedomstolene, hvorved den ligeledes har tilsidesat sine forpligtelser efter forordningens artikel 91, stk. 1.

(¹) EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1.

Appel iværksat den 25. marts 2003 af R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynolds Tobacco International, Inc., og Japan Tobacco, Inc., til prøvelse af dom afsagt den 15. januar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 og T-272/01, Philip Morris International, Inc., R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynolds Tobacco International, Inc., og Japan Tobacco, Inc., mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Europa-Parlamentet, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Den Italienske Republik, Den Portugisiske Republik, Republikken Finland, Forbundsrepublikken Tyskland, Den Helleniske Republik og Kongeriget Nederlandene

(Sag C-131/03 P)

(2003/C 146/37)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. marts 2003 iværksat appel af R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc.,

Winston-Salem, North Carolina (De Forenede Stater), RJR Acquisition Corp., Wilmington, Delaware (De Forenede Stater), R.J. Reynolds Tobacco Company, Winston-Salem, North Carolina (De Forenede Stater), R.J. Reynolds Tobacco International, Inc., Winston-Salem, North Carolina (De Forenede Stater) og Japan Tobacco, Inc., Tokyo (Japan), ved lawyer O.W. Brouwer og solicitor P. Lomas til prøvelse af dom afsagt den 15. januar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-377/00 (¹), T-379/00 (²), T-380/00 (²), T-260/01 (³) og T-272/01 (⁴), Philip Morris International, Inc., R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynolds Tobacco International, Inc. og Japan Tobacco, Inc., mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Europa-Parlamentet, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Den Italienske Republik, Den Portugisiske Republik, Republikken Finland, Forbundsrepublikken Tyskland, Den Helleniske Republik og Kongeriget Nederlandene.

Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

- dom, afsagt den 15. januar 2003 af Retten i Først Instans, hvorved den:
 - afviste sagerne;
 - pålagde sagsøgerne at bære deres egne omkostninger og in solidum at betale Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger; og
 - pålagde intervenienterne at bære deres egne omkostninger; ophæves,
- det fastslås, at deres annulationsøgsmål kan antages til realitetsbehandling som følge af, at de anfægtede beslutninger var åbenbart ulovlige, og der træffes endelig afgørelse i denne henseende; eller
- det fastslås, at deres annulationsøgsmål kan antages til realitetsbehandling og sagen hjemvises til Retten i Første Instans med henblik på prøvelse af realiteten, eller
- sagen hjemvises til Retten i Første Instans med henblik på prøvelse og afgørelse af formalitetsspørgsmålet samt realitetsspørgsmålet,
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i medfør af artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne har gjort gældende, at Retten i Første Instans har begået en retlig fejl, for så vidt som den har fastslået, at en beslutning om at anlægge sag principielt ikke kan betragtes som en beslutning, der kan anfægtes. Bortset fra EF-Domstolens dom i sag 60/81, IMB mod Kommissionen, der fastslår en adgang til at anlægge søgsmål under særlige omstændigheder, viser retspraksis klart, at spørgsmålet om, hvorvidt nye kategorier eller typer af søgsmål kan antages til realitetsbehandling, afgøres fra sag til sag.

Retten i Første Instans mistolkede retspraksis, da den fastslog, at fortabelse af muligheden for at opnå en præjudiciel afgørelse fra EF-Domstolen med hensyn til Kommissionens kompetence til at anlægge sag i en tredjestat i et forsøg på at opkræve påstået ubetalt told og moms, ikke har retsvirkninger. Ved at fastslå, at et sagsanlæg i en tredjestat frem for i Fællesskabet ikke har retsvirkninger, har Retten i Første Instans også mistolket retspraksis, hvori det er fastslået, at når der er truffet et endeligt valg af en procedure frem for en anden, har den beslutning, som indeholder dette valg, retsvirkninger i henhold til artikel 230 EF.

Retten i Første Instans har endvidere ikke anerkendt, at Kommissionen med de anfægtede beslutninger indtog en endelig holdning med hensyn til dens kompetence som et fællesskabsretligt anliggende, hvilket i henhold til fast retspraksis har retsvirkninger.

Appellanterne har endvidere gjort gældende, at Retten i Første Instans med urette lagde til grund, at District Court kunne afhjælpe den manglende ordning med præjudiciel forelæggelse i De Forenede Stater ved selv at anvende fællesskabsretten, at Retten i Første Instans ved at afvise deres sager har tilsidesat deres ret til en effektiv retsbeskyttelse, og at den ikke har anvendt eller fortolket retspraksis vedrørende anfægteligheden af åbenbart ulovlige foranstaltninger korrekt.

Endelig gøres det gældende, at Retten i Første Instans er nået til en konklusion, som strider mod artikel 292 og traktaternes ordning, idet den har fastslået, at enhver uenighed med hensyn til Kommissionens kompetence til at anlægge sag i De Forenede Stater kunne afgøres af US District Court.

(1) EFT C 79 af 10.3.2001, s. 23.

(2) EFT C 79 af 10.3.2001, s. 24.

(3) EFT C 3 af 5.1.2002, s. 39.

(4) EFT C 3 af 5.1.2002, s. 45.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10. marts 2003 af Giudice di Pace di Genova-Voltri i sagen Viacom Outdoor Srl mod Société GIOTTO Immobiliér SARL

(Sag C-134/03)

(2003/C 146/38)

Ved kendelse afsagt den 10. marts 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 25. marts 2003, har Giudice di Pace di Genova-Voltri i sagen Viacom Outdoor Srl mod Société GIOTTO Immobiliér SARL forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er den omstændighed, at en offentlig virksomhed (kommuner) overdrages forvaltningen af en afgift og af gebyrer som de i sagen omhandlede, og som vedrører et marked, der udgør en væsentlig del af fællesmarkedet, og hvor den pågældende offentlige virksomhed indtager en dominerende stilling, i strid med:
 - a) anvendelsen af artikel 86 EF, sammenholdt med artikel 82 EF
 - b) anvendelsen af artikel 86 EF, sammenholdt med artikel 49 EF?

2. Er tildelingen til den pågældende offentlige virksomhed af provenuet fra den omhandlede afgift og de omhandlede gebyrer i strid med:
 - a) anvendelsen af artikel 86 EF, sammenholdt med artikel 82 EF
 - b) anvendelsen af artikel 87 EF og 88 EF, idet der er tale om en ulovlig (ikke anmeldt) og med fællesmarkedet uforenelig statsstøtte?

Sag anlagt den 26. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-135/03)

(2003/C 146/39)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er den 26. marts 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gérard Berscheid, juridisk konsulent, og Sara Pardo Quintillan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser dels efter Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91 af 24. juni 1991 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽¹⁾, dels efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler⁽²⁾,
- da det i sin nationale retsorden og i sin handelspraksis har opretholdt anvendelsen af udtrykket »bio«, alene eller i kombination med andre udtryk, for produkter, som ikke er fremstillet i overensstemmelse med en økologisk produktionsmetode, hvorved det har tilsidesat nævnte forordnings artikel 2, jf. artikel 5, som ændret ved forordning (EF) nr. 1935/95⁽³⁾ og forordning (EF) nr. 1804/1999⁽⁴⁾;
- da det ikke har vedtaget de nødvendige bestemmelser for at forhindre en retsstridig anvendelse af dette udtryk, hvorved det har tilsidesat artikel 2, jf. artikel 10a, i nævnte forordning, med senere ændringer, og da det ikke har truffet foranstaltninger til at undgå vildledning af forbrugere vedrørende metoden til fremstilling eller forarbejdning af levnedsmidlerne, hvorved det har tilsidesat artikel 2 i nævnte forordning, med senere ændringer, jf. nævnte direktivs artikel 2, stk. 1, litra a), nr. i);
- da det i strid med de nævnte bestemmelser har opretholdt anvendelsen af udtrykket »bio«, alene eller i kombination med andre udtryk, på Comunidad Foral de Navarra's område for mejeriprodukter, som dette udtryk er blevet almindeligt og vedvarende anvendt for, selv om de ikke er fremstillet i overensstemmelse med en økologisk produktionsmetode.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 2 i forordning (EØF) nr. 2092/91 forbyder, at der for produkter, som ikke er fremstillet under anvendelse af en økologisk produktionsmetode, anvendes afledte begreber, som udgør en betegnelse for økologisk landbrug på nogle af Det Europæiske Fællesskabs officielle sprog. Det er som følge heraf forbudt at anvende udtrykket »bio«, der udtrykkeligt er nævnt i artikel 2 som eksempel på et afledt begreb, der kun må anvendes som angivelse af økologisk landbrug.

En national bestemmelse, som tillader, at der for et produkt, der ikke er fremstillet i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 2092/91, anvendes udtrykket »bio« på etiketten, i reklamer eller i forretningsdokumenter — således som det er tilfældet med Real Decreto nr. 1852/1993, som ændret ved Real Decreto nr. 506/2001 — er i strid med forordning (EØF) nr. 2092/91.

En sådan bestemmelse er endvidere i strid med artikel 2, stk. 1, litra a), nr. i), i nævnte direktiv 2000/13/EF, hvorefter mærkningen og dennes nærmere udformning ikke må være af en sådan art, at den vildleder køberen, især ikke med hensyn til levnedsmidlets beskaffenhed og navnlig dets art, identitet, egenskaber, sammensætning, mængde, holdbarhed, oprindelsessted eller det sted, hvor levnedsmidlet kommer fra, samt dets fremstillings- eller frembringelsesmåde.

⁽¹⁾ EFT L 198 af 22.7.1991, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 109 af 6.5.2000, s. 29.

⁽³⁾ Rådets forordning af 22.6.1995 om ændring af forordning (EØF) nr. 2092/91, EFT L 186 af 5.8.1995, s. 1.

⁽⁴⁾ Rådets forordning af 19.7.1999 om indføjelser af bestemmelser om animalsk produktion i forordning (EØF) nr. 2092/91, EFT L 222 af 24.8.1999, s. 1.

Sag anlagt den 27. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-139/03)

(2003/C 146/40)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er den 27. marts 2003 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Josef Christian Schieferer og Hans Støvlbæk, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 2000/38/EF af 5. juni 2000 om ændring af kapitel Va, lægemiddelovervågning, i Rådets direktiv 75/319/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om lægemidler⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre direktivet, eller i al fald ikke har givet Kommissionen meddelelse herom.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 5. december 2001.

⁽¹⁾ EFT L 139 af 10.6.2000.

Sag anlagt den 28. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Sverige

(Sag C-141/03)

(2003/C 146/41)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. marts 2003 anlagt sag mod Kongeriget Sverige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved P. Hellström og J.M. Flett, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Sverige ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 2000/52/EF⁽¹⁾ af 26. juli 2000 om ændring af direktiv 80/723/EØF⁽²⁾ om gennemskueligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Kongeriget Sverige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 31. juli 2001.

⁽¹⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 75.

⁽²⁾ EFT L 195 af 29.7.1980, s. 35.

Sag anlagt den 31. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-142/03)

(2003/C 146/42)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 31. marts 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Fernando Castillo de la Torre og Niels Bertil Rasmusen, begge Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat artikel 91 i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker⁽¹⁾, da det ikke har tilsendt Kommissionen en liste over de udpegede EF-varemærke-domstole.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Medlemsstaterne er forpligtet til senest tre år efter forordningens ikrafttræden at udpege »EF-varemærke-domstole« og at underrette Kommissionen om deres betegnelse og stedlige kompetence. Oplysningerne herom burde have været fremsendt senest den 15. marts 1997.

⁽¹⁾ EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1.

Sag anlagt den 31. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-144/03)

(2003/C 146/43)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 31. marts 2003 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. França og J. Flett, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 i Kommissionens direktiv 2000/52/EF⁽¹⁾ af 26. juli 2000 om ændring af direktiv 80/723/EØF om gennemskueligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder, idet den ikke har udstedt og sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktiv 2000/52/EF.
- Det fastslås subsidiært, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sin forpligtelse i medfør af artikel 2 i direktiv 2000/52/EF, idet den ikke straks har underrettet Kommissionen om sådanne love og administrative bestemmelser.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 31. juli 2001.

⁽¹⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 75.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. november 2001 af Juzgado de lo Social nº 20 de Madrid i sagen Annette Keller mod Instituto Nacional de la Salud (INSALUD) og Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(Sag C-145/03)

(2003/C 146/44)

Ved kendelse afsagt den 6. november 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 31. marts 2003, har Juzgado de

lo Social nº 20 de Madrid i sagen Annette Keller mod Instituto Nacional de la Salud (INSALUD) og Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er blanket E-111 og navnlig E-112, hvis udstedelse er omhandlet i artikel 22, stk. 1, i forordning nr. 1408/71⁽¹⁾ og i artikel 22, stk. 1 og 3, i forordning nr. 574/72⁽²⁾, bindende for den kompetente institution, der udsteder dem (i det foreliggende tilfælde de sociale sikringsmyndigheder i Spanien), for så vidt angår den diagnose, der er stillet af institutionen på opholdsstedet (i det foreliggende tilfælde det offentlige sundhedssystem i Tyskland), nærmere bestemt den del af diagnosen, der lyder på, at arbejdstageren havde behov for et øjeblikkeligt kirurgisk indgreb, idet det var den eneste mulighed for at redde hendes liv, og ligeledes henset til den omstændighed, at dette indgreb kun kunne udføres på et hospital, der er beliggende udenfor Den Europæiske Union nærmere bestemt Universitetshospitalet i Zürich i Schweiz, med den virkning, at opholdsstedets institution kan overføre arbejdstageren til dette hospital, uden at den kompetente institution har ret til at kræve, at arbejdstageren vender tilbage med henblik på at underkaste hende sådanne lægelige undersøgelser, den finder passende og tilbyde hende de muligheder, der er for behandling af den sygdom hun lider af?
2. Skal ligebehandlingsprincippet i artikel 3 i forordning nr. 1408/71, hvorefter »personer [...] har de samme pligter og rettigheder i henhold til en medlemsstats lovgivning som denne medlemsstats egne statsborgere« sammenholdt med forordningens artikel 19, stk. 1, litra a), og 22, stk. 1, nr. i), i henhold til hvilke bestemmelser den vandrende arbejdstager har ret til naturalydelse, der for den kompetente institutions regning ydes af institutionen på opholds- eller bopælsstedet i henhold til den for denne institution gældende lovgivning, som om den pågældende var forsikret der, fortolkes således, at den kompetente institution er forpligtet til at påtage sig de udgifter, der er afholdt til medicinsk behandling, der er ydet i et land udenfor Den Europæiske Union, når det er fastslået, at arbejdstageren ville have haft ret til denne behandling, hvis han havde været tilknyttet eller været forsikret hos institutionen på opholdsstedet, når der samtidig henses til den omstændighed, at denne behandling — i form af livreddende behandling på privathospitaler, herunder hospitaler i lande, der ikke er medlem af Den Europæiske Union — er opført under de ydelser, der er fastsat i lovgivningen i den kompetente medlemsstat?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366).

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21.3.1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet (EFT 1972 I, s. 149).

Appel iværksat den 31. marts 2003 af Philip Morris International, Inc. til prøvelse af dom afsagt den 15. januar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling), i de forenede sager T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 og T-272/01, Philip Morris International, Inc., R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynolds Tobacco International Inc. og Japan Tobacco, Inc., mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Europa-Parlamentet, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Den Italienske Republik, Den Portugisiske Republik, Republikken Finland, Forbundsrepublikken Tyskland, Den Helleniske Republik og Kongeriget Nederlandene

(Sag C-146/03 P)

(2003/C 146/45)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstoler der den 31. marts 2003 iværksat appel af Philip Morris International, Inc., Rye Brook, New York (De Forenede Stater), ved lawyers E. Morgan de Rivery og F. Marchini Camia, til prøvelse af dom afsagt den 15. januar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling), i de forenede sager T-377/00 ⁽¹⁾, T-379/00 ⁽²⁾, T-380/00 ⁽²⁾, T-260/01 ⁽³⁾ og T-272/01 ⁽⁴⁾, Philip Morris International, Inc., R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynolds Tobacco International Inc. og Japan Tobacco, Inc., mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Europa-Parlamentet, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Den Italienske Republik, Den Portugisiske Republik, Republikken Finland, Forbundsrepublikken Tyskland, Den Helleniske Republik og Kongeriget Nederlandene.

Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

- dom afsagt den 15. januar 2003 af Retten i Første Instans i de forenede sager T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 og T-272/01, ophæves
- der træffes endelig afgørelse med hensyn til formaliteten i henhold til artikel 61 i protokollen vedrørende statuten for Domstolen, idet det fastslås, at appellans annullationssøgsmål kan antages til realitetsbehandling og sagen hjemvises til Retten i Første Instans med henblik på prøvelse af realiteten, eller
- subsidiært hjemvises sagen til Retten i Første Instans med henblik på afgørelse af formalitetsspørgsmålet og følgerig og/eller samtidig af realitetsspørgsmålet; og
- Kommissionen tilpligtes at betale appellans sagsomkostninger ved Retten i Første Instans og ved Domstolen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har med hensyn til den appellerede dom gjort gældende, at Retten i Første Instans har begået følgende retlige fejl:

- 1) Retten i Første Instans har tilsidesat begrebet anfægtelige retsakter i henhold til artikel 230 EF, ved at:
 - fastslå, at et sagsanlæg på grundlag af anfægtelige retsakter kan sammenlignes med et sagsanlæg i medfør af artikel 226 EF;
 - fastslå, at den konstaterede manglende kompetence til at vedtage de anfægtede retsakter og den efterfølgende tildeling og udøvelse af en sådan kompetence ikke ændrer retsstillingen for parterne i sagen;
 - ikke at fastslå, at de anfægtede retsakter fremkalder retsvirkninger alene af den grund, at de fratog appellanten visse muligheder for retlig beskyttelse og fordele i henhold til Fællesskabets retsorden;
 - fastslå, at afgørelsen i sag C-345/00 P, FNAB, kan anvendes på nærværende sag;
 - ikke at fastslå, at de anfægtede retsakter kan gøres til genstand for retslig prøvelse, eftersom de er ulovlige; og endelig
 - subsidiært, såfremt Rettens argumentation, hvorefter det kun er afgørelsen, truffet af US District Court of the Eastern district of New York, der fremkalder retsvirkninger, er korrekt (hvilket ikke er tilfældet), har Retten begået en retlig fejl, idet den på trods af sagens omstændigheder har fastslået, at de anfægtede retsakter ikke kan gøres til genstand for en domstolsprøvelse i henhold til artikel 230 EF;
 - mere subsidiært, såfremt Rettens argumentation, hvorefter beslutningen om at anlægge søgsmål ikke kan efterprøves separat, er korrekt (hvilket ikke er tilfældet), burde den have forenet formalitetsspørgsmålet med realitetsspørgsmålet.
- 2) Retten i Første Instans har modsagt sig selv på et væsentligt retligt punkt.
- 3) Retten i Første Instans har tilsidesat artikel 292 EF.

- 4) Retten i Første Instans har tilsidesat princippet om retten til en effektiv retsbeskyttelse.

(¹) EFT C 79 af 10.3.2001, s. 23.

(²) EFT C 79 af 10.3.2001, s. 24.

(³) EFT C 3 af 5.1.2002, s. 39.

(⁴) EFT C 3 af 5.1.2002, s. 45.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. marts 2003 af Oberlandesgericht München — Zivilsenate in Augsburg — i sagen Nürnberger Allgemeine Versicherungs AG mod Portbridge Transport International BV

(Sag C-148/03)

(2003/C 146/46)

Ved kendelse afsagt den 27. marts 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 31. marts 2003, har Oberlandesgericht München — Zivilsenate in Augsburg — i sagen Nürnberger Allgemeine Versicherungs AG mod Portbridge Transport International BV i medfør af artikel 3 i protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (herefter »Bruxelleskonventionen«), forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Finder kompetencebestemmelser, der er fastsat i andre konventioner, også anvendelse frem for de almindelige kompetence-regler i Bruxelles-konventionen, når sagsøgte, som har bopæl i en kontraherende stat i Bruxelles-konventionen, og som er indstævnt for retten i en anden kontraherende stat, ikke anses for at give møde ved at nedlægge selvstændig påstand om sagens realitet for denne ret?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 6. marts 2003 af Cour Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg i sagen Caisse nationale des prestations familiales mod Ursula Weide, gift Schwarz

(Sag C-153/03)

(2003/C 146/47)

Ved dom afsagt den 6. marts 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. april 2003, har Cour de cassation du

Grand-Duché de Luxembourg i sagen Caisse nationale des prestations familiales mod Ursula Weide, gift Schwarz, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 76 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 (¹) af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, fortolkes således, at den udelukkende finder anvendelse, såfremt den vandrende arbejdstager har ret til familieydelse i henhold til lovgivningen i beskæftigelsesstaten og i henhold til lovgivningen i den stat, hvor hans familiemedlemmer er bosat?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan beskæftigelsesstatens institutioner da stille retten til familieydelse i bero, hvis de er af den opfattelse, at bopælsstatens afslag på at udbetale familieydelse ikke er i overensstemmelse med fællesskabsretten?
- 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, åbner artikel 76 da mulighed for, at beskæftigelsesstaten kan anvende antikumulationsreglen, hvorefter der skal ske sammenordning af ydelser, når den vandrende arbejdstagers ægtefælle i henhold til lovgivningen i den stat, hvor familiemedlemmerne er bosat, modtager eller er berettiget til familieydelse af samme art?

(¹) Som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2.6.1983 (EFT L 230, s. 6).

Sag anlagt den 3. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-154/03)

(2003/C 146/48)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. april 2003 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Karen Banks, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 1999/36/EF af 29. april 1999 om transportabelt trykbærende udstyr ⁽¹⁾ og Kommissionens direktiv 2001/2/EF af 4. januar 2001 om tilpasning af sidstnævnte direktiv til den tekniske udvikling ⁽²⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiverne eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
- 2) Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 249 EF, hvorefter direktiver med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at overholde den frist for gennemførelsen, der er fastsat i direktivet. Fristerne udløb henholdsvis den 1. december 2000 og den 1. juli 2001, uden at Irland havde truffet de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af direktiverne, der er henvist til i Kommissionens påstande.

⁽¹⁾ EFT L 138 af 1.6.1999, s. 20.

⁽²⁾ EFT L 5 af 10.1.2001, s. 4.

Appel iværksat den 4. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 28. januar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-147/00, Les Laboratoires Servier mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-156/03 P)

(2003/C 146/49)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. april 2003 iværksat appel af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Wainwright og H. Støvlbæk, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 28. januar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-147/00 ⁽¹⁾, Les Laboratoires Servier mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Dommen afsagt den 28. januar 2003 af Retten i Første Instans i sag T-147/00, Les Laboratoires Servier mod Kommissionen, ophæves.
- Les Laboratoires Servier tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

- a) Grundlæggende fejlfortolkning af kompetencefordelingen

Appellanten gør for det første gældende, at det klart fremgår af vurderingen i den anfægtede dom, at Retten i Første Instans grundlæggende fejlfortolkede kompetencefordelingen mellem Fællesskabet og medlemsstaterne med hensyn til harmoniseringen af humanmedicinske lægemidler i almindelighed og kapitel III i direktiv 75/319 ⁽²⁾ i særdeleshed.

Med henvisning til dommen i sag T-74/00, Artegodaan m.fl. mod Kommissionen, er det Rettens opfattelse, at kapitel III i direktiv 75/319 både indeholder bestemmelser om »medlemsstaternes enekompetence« og om »Kommissionens enekompetence«, og at det derfor er nødvendigt at fastslå, om der er sket en »overførsel af] kompetence fra de berørte medlemsstater til Fællesskabet«.

Med denne opfattelse overser Retten i Første Instans, at de forskellige bestemmelser, der udgør kapitel III i direktiv 75/319, inkl. artikel 12 og 15a, der navnlig er omtvistet i sagen, alle hviler på en ordning med kompetencefordeling mellem medlemsstaterne og Fællesskabet. Kapitel III giver således medlemsstaterne ret til at iværksætte visse procedurer vedrørende udstedelse, ændring eller tilbagekaldelse af markedsføringstilladelser og pålægger Fællesskabet, repræsenteret af Kommissionen, en forpligtelse til at opnå en harmonisering ved hjælp af beslutninger, som medlemsstaterne derefter skal gennemføre.

- b) Den retlige vurdering er baseret på en beslutning fra Kommissionen, der ikke var omfattet af tvisten

Appellanten gør gældende, stadig som en indledende bemærkning, at Kommissionens beslutning (K(2000) 573) af 9. marts 2000 (herefter »beslutningen fra 2000«), som var genstand for sagen i første instans, har hjemmel i artikel 15a, stk. 1, i direktiv 75/319. Det må imidlertid konstateres, at i stedet for direkte og specielt at fortolke denne hjemmel begrænser Retten sig til at undersøge Kommissionens beslutning K(96) 3608 endelig udg./1 af 9. december 1996 (herefter »beslutningen fra 1996«) og andre bestemmelser i direktiv 75/319 med henblik på en rent deduktiv fortolkning af artikel 15a.

Rettens bedømmelse i den anfægtede dom vedrører udelukkende Kommissionens beslutning fra 1996, selv om denne beslutning åbenbart ikke er den retsakt, der blev anfægtet i første instans.

Det er klart, at artikel 12 i direktiv 75/319, som er hjemmelen for beslutningen for 1996, og som behandles af Retten i Første Instans, ikke er hjemmelen for beslutningen fra 2000.

Endvidere bedømmes artikel 12 i det væsentlige ved hjælp af en sammenligning med artikel 10, stk. 2, i direktiv 75/319, selv om heller ikke den sidstnævnte bestemmelse er hjemmelen for beslutningen fra 2000 eller for beslutningen fra 1996, som Retten undersøgte.

Heraf følger, at Rettens konklusion om, at Kommissionen ikke havde kompetence til at vedtage beslutningen fra 2000, hviler på en vurdering, der angår en beslutning, som ikke var anfægtet i første instans, og i det væsentlige hviler på bestemmelser, nemlig artikel 10 og 12 i direktiv 75/319, der ikke er hjemmelen for beslutningen fra 2000. Efter appellansens opfattelse udgør denne bedømmelse i sig selv en manglende fastlæggelse af den retlige betydning af artikel 15a, stk. 1, i direktiv 75/319 og dermed en manglende hensyntagen til den.

Appellanten anser de to ovenfor beskrevne fejl som grundlæggende og for at være forbundne, for så vidt som de fjerner hele grundlaget for den retsopfattelse, på grundlag af hvilken Retten antog, at Kommissionen ikke var kompetent til at vedtage beslutningen fra 2000.

Endelig, og udelukkende subsidiært, gør appellanten gældende, at Rettens argumentation, hvorefter artikel 15a i direktiv 75/319 ikke omfatter markedsføringstilladelser, der er blevet harmoniseret inden for rammerne af den rent konsultative procedure i henhold til direktivets artikel 12 og 13, også udgør en fejlagtig fortolkning af artikel 15a.

(1) EFT C 247 af 26.8.2000, s. 29.

(2) Rådets andet direktiv 75/319/EØF af 20.5.1975 om tilnærmelse af lovgivning om medicinske specialiteter (EFT L 147 af 9.6.1975, s. 13).

Sag anlagt den 8. april 2003 af Kongeriget Spanien mod Eurojust

(Sag C-160/03)

(2003/C 146/50)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. april 2003 anlagt sag mod Eurojust af Kongeriget Spanien ved L. Fraguas Gadea, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. I følgende indkaldelser af ansøgninger:

- indkaldelse af ansøgninger til stillingen som databeskyttelsesansvarlig — reference: 03/EJ/07 (2003/C 34 A/01) EUT C 34 A af 13. februar 2003, s. 1
- indkaldelse af ansøgninger til stillingen som juridisk medarbejder — reference: 03/EJ/11 (2003/C 34 A/05) EUT C 34 A af 13. februar 2003, s. 5
- indkaldelse af ansøgninger til stillingen som pressemedarbejder — reference: 03/EJ/13 (2003/C 34 A/07) EUT C 34 A af 13. februar 2003, s. 7
- indkaldelse af ansøgninger til stillingen som sekretær for administrationen — reference: 03/EJ/14 (2003/C 34 A/08) EUT C 34 A af 13. februar 2003, s. 87
- indkaldelse af ansøgninger til stillingen som bibliotekar/arkivar — reference: 03/EJ/12 (2003/C 34 A/06) EUT C 34 A af 13. februar 2003, s. 6
- indkaldelse af ansøgninger til stillingen som regnskabsfører — reference: 03/EJ/08 (2003 C 34 A/02) EUT C 34 A af 13. februar 2003, s. 2
- indkaldelse af ansøgninger til stillingen som edb-ekspert på it-området (webmaster) for det europæiske retlige netværk — reference: 03/EJ/09 (2003/C 34 A/03) EUT C 34 A af 13. februar 2003, s. 3

annulleres punktet vedrørende den dokumentation, som skal vedlægges på engelsk af dem, der udfærdiger ansøgningen på et andet sprog, samt punkterne vedrørende de krav, der stilles til kandidaternes sprogkunderskaber, i hver af de indkaldelser, der opregnes nedenfor:

- indkaldelsen af ansøgninger til stillingen som databeskyttelsesansvarlig, punkt nr. 17: »Indgående kendskab til engelsk og fransk. Evne til at arbejde på andre sprog i Den Europæiske Union er en fordel«
- indkaldelsen til ansøgninger til stillingen som juridisk medarbejder, punkt 19: »Indgående kendskab til engelsk og fransk. Evne til at arbejde på andre sprog i Den Europæiske Union er en fordel«
- indkaldelsen af ansøgninger til stillingen som pressemedarbejder, punkt 12: »Evne til i det mindste at kunne kommunikere på engelsk og fransk. Kendskab til andre officielle sprog i Den Europæiske Union er en fordel«

- indkaldelsen af ansøgninger til stillingen som sekretær for administrationen, punkt 9: »Der lægges vægt på, at kandidaten har et indgående kendskab til engelsk og fransk samt et tilfredsstillende kendskab til andre sprog inden for Fællesskabet«
 - indkaldelsen af ansøgninger til stillingen som edb-ekspert på it-området (webmaster) for det europæiske retlige netværk, punkt 6: »Kandidaten skal have et godt kendskab til engelsk, og der lægges særlig vægt på, at den pågældende er i stand til at kommunikere på mindst to andre officielle sprog inden for De Europæiske Fællesskaber, hvoraf det ene skal være fransk«.
2. Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ved Fællesskaberne

I henhold til artikel 30 i Rådets afgørelse 2002/187/RIA af 28. februar 2002 om oprettelse af Eurojust for at styrke bekæmpelsen af grov kriminalitet⁽¹⁾, er Eurojusts personale omfattet af de ordninger og forordninger, der gælder for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber.

I henhold til artikel 12 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ved Fællesskaberne kan det kun kræves, at kandidaterne har et indgående kendskab til ét sprog og et tilfredsstillende kendskab til et andet.

- Tilsidesættelse af Eurojusts sprogordning

Det er fastsat i artikel 31 i afgørelse 2002/187/RIA, at den officielle sprogordning for institutionerne i De Europæiske Fællesskaber gælder for Eurojusts arbejde. Det fremgår ikke udtrykkeligt af nogen bestemmelse i afgørelsen, at Eurojusts arbejdsprog er engelsk og fransk.

- Tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet

Kravet om, at kandidaterne udfærdiger en del af den dokumentation, der skal fremlægges, på engelsk og særligt kravet om, at kandidaterne skal have et indgående kendskab til engelsk og fransk, udgør et klart tilfælde af forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, hvilket er i strid med artikel 12 EF.

⁽¹⁾ EFT L 63 af 6.3.2002, s. 1.

Sag anlagt den 9. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-164/03)

(2003/C 146/51)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 9. april 2003 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Ulrich Wölker, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Florence Simonetti, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste som led i turnusordningen for embedsmænd fra medlemsstaterne, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾, idet den ikke har gennemført de nødvendige love og administrative forskrifter til gennemførelse af dette direktiv i delstaterne Burgenland og Salzburg, eller ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 249, stk. 3, EF, hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, er medlemsstaterne forpligtede til at overholde den i direktivet fastsatte frist for gennemførelse. Den i artikel 3, stk. 1, i direktiv 97/11/EF fastsatte frist udløb den 14. marts 1999, uden at Republikken Østrig havde gennemført de nødvendige bestemmelser i delstaterne Burgenland og Salzburg.

⁽¹⁾ EFT 1997 L 73, s. 5.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 11. april 2003 af Hoge Raad der Nederlanden i sagen Staatssecretaris van Financiën mod J.H.M. Feron

(Sag C-170/03)

(2003/C 146/52)

Ved dom afsagt den 11. april 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 14. april 2003, har Hoge Raad der Nederlanden i sagen Staatssecretaris van Financiën mod J.H.M. Feron forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal en personbil, der er stillet til rådighed for en fysisk person af dennes arbejdsgiver og anvendes af ham såvel til erhvervsformål som til private formål, anses for en personlig ejendel som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 918/83⁽¹⁾ af 28. marts 1983 om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter?
- 2) Skal bestemmelsen i dennes forordnings artikel 3, litra a), hvorefter en ejendel i mindst seks måneder, inden en afgiftspligtig ophørte med at have sit sædvanlige opholdssted i et tredjeland, skal have været i den pågældendes besiddelse, fortolkes således, at den afgiftspligtige, der eventuelt mod vederlag, som led i udøvelsen af virksomhed for ejeren af en genstand har fået genstanden til rådighed, besidder denne genstand i den nævnte bestemmelses forstand?
- 3) Er det af betydning for besvarelsen af spørgsmål 2), om den afgiftspligtige har haft ret til at købe personbilen i hele seks månedersperioden?

⁽¹⁾ EFT L 105, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. april 2003 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagerne 1. Maatschap Toeters, og 2. M.C. Verberk, der driver virksomhed under navnet Verberk-Voeten mod Productschap Vee en Vlees

(Sag C-171/03)

(2003/C 146/53)

Ved kendelse afsagt den 2. april 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 14. april 2003, har College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagerne 1. Maatschap Toeters, og 2. M.C. Verberk, der driver virksomhed under navnet Verberk-Voeten mod Productschap Vee en Vlees forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. a) Skal artikel 3, stk. 2, indledningen og litra c), i forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71⁽¹⁾ fortolkes således, at en tidsfrist udtrykt i uger som fastsat i artikel 50a i forordning (EØF) nr. 3886/92⁽²⁾ udløber med udgangen af den dag, som i den sidste uge har den samme benævnelse som den dag, der følger efter slagtingen?
- b) Står det ved anvendelsen af artikel 50a i forordning (EØF) nr. 3886/92 en medlemsstat frit for at fastslå det tidspunkt, hvorpå en præmieansøgning er indgivet, på grundlag af nationale procedureregler, som i denne medlemsstats nationale retsorden gælder for lignende nationale ansøgningsfrister?
- c) Skal artikel 50a i forordning (EØF) nr. 3886/92 i benægtende fald fortolkes således, at en præmieansøgning også er »indgivet« rettidigt, når det kan påvises, at den er indleveret til postvæsenet inden udløbet af fristen på tre uger og indgået til myndighederne på et sådant tidspunkt, at disse kunne underrette Kommissionen om de pågældende begivenheder samme dag, som hvis præmieansøgningen var indgået til myndighederne inden for denne frist?
2. Er artikel 50a, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 3886/92 gyldig, for så vidt den fuldstændig udelukker ansøgere fra præmieydelse ved enhver overskridelse af ansøgningsfristen uden hensyntagen til fristoverskridelsens art og omfang?

⁽¹⁾ EFT L 124 af 8.6.1971, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 391 af 31.12.1992, s. 20.

Sag anlagt den 16. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-177/03)

(2003/C 146/54)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. april 2003 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Jürgen Grunwald og Bruno Stromsky, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af Rådets direktiv 89/618/Euratom af 27. november 1989⁽¹⁾ om oplysning af befolkningen om, hvorledes den skal forholde sig, samt om sundhedsmæssige foranstaltninger i tilfælde af strålingsfare, idet den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme direktivets artikel 2, 3, 5, 6, 7 og 8.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

underretning af de personer, som i tilfælde af strålingsfare kan tænkes at skulle deltage i redningsaktioner, er specielt kun optaget i et cirkulære, hvilket ikke svarer til de retssikkerhedskrav, som Domstolen har opstillet.

- Ukorrekt gennemførelse af direktivets artikel 8: de nationale bestemmelser vedrørende oplysning af befolkningen eller oplysning, der skal gives i tilfælde af strålingsfare, angiver ikke på bindende måde, hvilke myndigheder, der er ansvarlige for at anvende de i direktivet nævnte foranstaltninger.

⁽¹⁾ EFT L 357 af 7.12.1989, s. 31.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Ukorrekt gennemførelse af direktivets artikel 2: de trufne gennemførelsesforanstaltninger vedrører kun en del af de tilfælde, der er nævnt i denne artikel. Definitionen af »tilfælde af strålingsfare« er ikke blevet gennemført og gennemførelsesforanstaltningerne omhandler ikke transport og oplagring af nukleart brændsel eller radioaktivt affald, fremstilling, anvendelse, opbevaring, bortskaffelse og transport af radioaktive isotoper til brug inden for landbrug, industri, medicin eller inden for videnskab og forskning i forbindelse hermed samt anvendelse af radioaktive isotoper som energikilde i rumfartøjer. Desuden omhandler foranstaltningerne kun de risici, der er forbundet med anlæg på fransk område og ikke de risici, der er forbundet med anlæg uden for Frankrig.
- Ukorrekt gennemførelse af direktivets artikel 3: de trufne gennemførelsesforanstaltninger indeholder ingen definition af udtrykkene »betydeligt udslip af radioaktive stoffer« og »usædvanligt store mængder radioaktivitet, som skønnes at kunne skade befolkningen«.
- Ukorrekt gennemførelse af direktivets artikel 5: gennemførelsesforanstaltningerne vedrørende oplysning af befolkningen omfatter — som allerede anført i forbindelse med gennemførelsen af direktivets artikel 2 — ikke alle de i direktivet omhandlede anlæg og aktiviteter.
- Ukorrekt gennemførelse af direktivets artikel 6: de nationale bestemmelser vedrørende oplysning af befolkningen i tilfælde af, at der indtræder strålingsfare, foreskriver ikke, at befolkningen straks skal oplyses herom.
- Ukorrekt gennemførelse af direktivets artikel 7: de foranstaltninger, der er omhandlet i direktivet vedrørende

Sag anlagt den 24. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-178/03)

(2003/C 146/55)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. april 2003 anlagt sag mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. zur Hausen, L. Ström og E. Righini, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 304/2003⁽¹⁾ af 28. januar 2003 om eksport og import af farlige kemikalier annulleres
- det fastslås, at forordningens virkninger skal forblive i kraft, indtil Rådet har vedtaget en ny forordning
- Europa-Parlamentet og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

PIC-forordningen gennemfører Rotterdam-konventionen om proceduren for forudgående informeret samtykke for visse farlige kemikalier og pesticider i international handel, herefter »PIC-konventionen«.

PIC-konventionen fastsætter princippet om, at import og eksport af kemikalier, der er omfattet af konventionen, kun kan finde sted i henhold til proceduren for forudgående informeret samtykke fra den importerende part. PIC-konventionen fastsætter en procedure som et middel til formelt at opnå og udbrede kendskabet til de importerende parters beslutninger og sikre, at disse beslutninger overholdes af de eksporterende part, benævnt »PIC-proceduren«.

Efter Kommissionens opfattelse falder PIC-forordningen ind under området for Fællesskabets fælles handelspolitik. Forordningen skulle derfor, som foreslået af Kommissionen, have været vedtaget som en rådsforordning i medfør af artikel 133 EF og ikke som Europa-Parlamentets og Rådets forordning på grundlag af artikel 175, stk. 1, EF, der omhandler foranstaltninger vedtaget på området for Fællesskabets miljøpolitik. Kommissionen har gjort gældende, at det af Europa-Parlamentet og Rådet valgte retsgrundlag for vedtagelsen af PIC-forordningen er urigtigt, hvorfor den omtvistede retsakt er ulovlig og bør annulleres.

(¹) EUT L 63 af 6.3.2003, s. 1.

Sag anlagt den 28. april 2003 af Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-183/03)

(2003/C 146/56)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Forbundsrepublikken Tyskland ved Ministerialrat Wolf-Dieter Plessing, Regierungsdirektor Moritz Lumma og Regierungsrätin Annette Tiemann, Forbundsfinansministeriet, Graurheindorfer Straße 108, D-53117 Bonn.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning (2003/102/EF af 14. februar 2003 — K (2003) 500 endelig udgave — om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering, annulleres, for så vidt et beløb på 26 446 505,00 EUR udelukkes fra fællesskabsfinansiering og pålægges Forbundsrepublikken Tyskland,

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har gjort gældende, at ved den anfægtede forordning udelukkes udgifter på 26 446 505,00 EUR for Forbundsrepublikken Tyskland med hensyn til Brandenburg i sektoren for markafgrøder for høstårene 1999 og 2000 fra fællesskabsfinansiering og pålægges Forbundsrepublikken Tyskland. Dette beløb er en skønsmæssig korrektion på 5 % af de udgifter, som er anmeldt for delstaten Brandenburg og høstårene 1999 og 2000 for sektoren markafgrøder.

Efter Forbundsrepublikkens Tysklands opfattelse er beslutningen blevet truffet under tilsidesættelse af formforskrifter og almindelige fællesskabsretlige principper. Kommissionens til grund liggende undersøgelsesresultater og konklusioner er på væsentlige faktiske punkter urigtige og er desuden baseret på en urigtig fortolkning af gældende ret. At Forbundsrepublikken skønsmæssigt pålægges 5 % af udgifterne, er således i sin helhed retsstridigt. Dette fremgår af følgende syv søgsmålsgrunde:

- Formelle mangler. De argumenter, som Kommissionen har anført, nemlig
 - »der er ingen pålidelige eller aktuelle oplysninger om parcellerne i Allgemeine Liegenschaftsbuch (ALB)«,
 - »dobbeltansøgninger kan ikke opdages«,
 - »der er næppe eller ingen forbindelse mellem de i matriklen indførte og de landbrugsmæssigt udnyttede parceller«
 - »det var ikke altid muligt at kontrollere de angivne økonomisk udnyttede parceller, f.eks. på grundlag af kortmateriale eller luftfotos, og at opmåle dem, da bedrifterne på ingen måde vedlægger deres ansøgninger kort eller skitser over de angivne landbrugsmæssigt udnyttede parceller«

er ikke rettidigt blevet meddelt de tyske myndigheder. Det gøres derfor gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af proceduren for afslutning af regnskaber (artikel 7, stk. 4 i forordning (EF) nr. 1258/1999 (¹), artikel 8, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1663/95 (²) samt tilsidesættelser af principperne om kontradiktion og om god forvaltnings-sik.

- Arealidentifikationssystemets pålidelighed. Forbundsregeringens anden søgsmålsgrund er rettet mod den tvivl, som Kommissionen har udtrykt om identifikationssystemets pålidelighed.

- Pålideligheden af de forudgående kontrolforanstaltninger på stedet, navnlig tilstrækkelig udmåling af landbrugs-mæssigt udnyttede arealer. Tysklands tredje søgsmålsgrund er rettet mod Kommissionens udtalelser som, at Brandenburg som led i de forudgående kontrolforanstaltninger på stedet ikke havde udmålt arealerne tilstrækkeligt, hvilket er en tilsidesættelse af artikel 6, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 3887/92⁽³⁾. Denne udtalelse er baseret på faktisk og retligt urigtige forudsætninger.
- Tilstrækkelig udvidelse af stikprøver ved forudgående kontrol på stedet. Tysklands fjerde søgsmålsgrund er rettet mod udtalelsen om, at Brandenburg ved den forudgående kontrol på stedet ikke tilstrækkeligt har udvidet de nødvendige stikprøver inden for den besigtigede bedrift.
- Tilstrækkelig høj fastsættelse af det repræsentative udbytte for markafgrøder, der ikke er næringsmidler (Non-Food), på udtagne arealer. Med den femte søgsmålsgrund vil Tyskland påvise, at Kommissionens udtalelse om, at det repræsentative udbytte af dyrkbare råstoffer er fastsat for lavt, er uberettiget.
- Ubestemthed med hensyn til, hvilke regnskabsår beslutningen angår. Med den sjette søgsmålsgrund anfægtes størrelsen af den foretagne korrektion. Kommissionens beslutning er delvis ubestemt og for så vidt ugyldig, som dens konklusion og de nærmere forklaringer i bilaget med hensyn til et beløb på 12 927 107 EUR strider mod hinanden. I regnskabsårene 1999-2000 har delstaten Brandenburg for høstårene 1999-2000 afholdt udgifter på 270 387 968. En anvendelse af den af Kommissionens fastsatte, her anfægtede skønsmæssige sats på 5 % fører til, at Forbundsrepublikken Tyskland pålægges et beløb på 13 519 398 EUR. Den pålægges imidlertid et beløb på 26 446 505 EUR. Den er således med urette pålagt et beløb på 12 927 107 EUR.
- Utilstrækkelig risikovurdering. Med den syvende søgsmålsgrund gøres det endelig gældende, at den foretagne skønsmæssige korrektion på 5 % er fejlagtig, allerede fordi der i Brandenburg i den pågældende periode ikke kunne påvises systematiske administrative eller kontrolmæssige fejl. Desuden er beregningen af det angivelige tab for EUGFL metodisk urigtig og foretaget i strid med artikel 10 EF.

(1) Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17.5.1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik, EFT L 160, s. 103.

(2) Kommissionens forordning (EF) nr. 1663/95 af 7.7.1995 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 729/70 for så vidt angår proceduren for regnskabsafslutning for EUGFL, Garantisektionen, EFT L 158, s. 6.

(3) Kommissionens forordning (EØF) nr. 3887/92 af 23.12.1992 om gennemførelsesbestemmelser for det integrerede system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger, EFT L 391, s. 36.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. april 2003 af Tribunale di Tolmezzo i sagen Azienda Agricola Schnabl Rosa mod A.G.E.A. og mod COSPALAT F.V.G.

(Sag C-185/03)

(2003/C 146/57)

Ved kendelse afsagt den 16. april 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 5. maj 2003, har Tribunale di Tolmezzo i sagen Azienda Agricola Schnabl Rosa mod A.G.E.A. og mod COSPALAT F.V.G. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 1 i forordning (EØF) nr. 856/84⁽¹⁾ af 31. marts 1984 og artikel 1-4 i forordning (EØF) nr. 3950/92⁽²⁾ af 28. december 1992 fortolkes således, at tillægsafgiften på mælk og mejeriprodukter har karakter af en administrativ sanktion, og skal producenten som følge heraf kun betale afgiften, såfremt han forsættligt eller uagtsomt har overskredet de tildelte mængder?

(1) EFT L 90 af 1.4.1984, s. 10.

(2) EFT L 405 af 31.12.1992, s. 1.

Slettelse af sag C-302/01⁽¹⁾

(2003/C 146/58)

Ved kendelse af 6. februar 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-302/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik, skal slettes af registeret.

(1) EFT C 259 af 15.9.2001.

Slettelse af sag C-86/02⁽¹⁾

(2003/C 146/59)

Ved kendelse af 7. marts 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-86/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland, skal slettes af registeret.

(1) EFT C 131 af 1.6.2002.

Slettelse af sag C-107/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/60)

Ved kendelse af 4. marts 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-107/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 191 af 10.8.2002.

Slettelse af sag C-192/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/63)

Ved kendelse af 7. marts 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-192/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 169 af 13.7.2002.

Slettelse af sag C-149/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/61)

Ved kendelse af 6. marts 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-149/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 156 af 29.6.2002.

Slettelse af sag C-343/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/64)

Ved kendelse af 2. april 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-343/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 261 af 26.10.2002.

Slettelse af sag C-155/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/62)

Ved kendelse af 10. april 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-155/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 169 af 13.7.2002.

Slettelse af sag C-363/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/65)

Ved kendelse af 3. april 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-363/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 305 af 7.12.2002.

Slettelse af sag C-412/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/66)

Ved kendelse af 11. marts 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-412/02, Belgian Refining Corporation m.fl. mod Ministerie van Financiën (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hof van Cassatie), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 55 af 8.3.2003.

Slettelse af sag C-413/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/67)

Ved kendelse af 13. marts 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-413/02, F. Sips mod Ministerie van Financiën (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hof van Cassatie), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 55 af 8.3.2003.

RETTEI I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEI I FØRSTE INSTANS

den 13. marts 2003

i sag T-340/00, *Comunità Montana della Valnerina mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber* ⁽¹⁾*(EUGFL — ophævelse af støtte — artikel 24 i forordning (EØF) nr. 4253/88 — proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet — begrundelse — kontradiktionsprincippet)*

(2003/C 146/68)

(Processprog: italiensk)

I sag T-340/00, *Comunità Montana della Valnerina* ved advokaterne E. Cappelli og P. De Caterini, og med valgt adresse i Luxembourg, støttet af Den Italienske Republik (befuldmægtigede: U. Leanza og G. Aiello), mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. Catabriga og M. Moretto), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2000)2388 af 14. august 2000 om ophævelse af støtte ydet til *Comunità Montana della Valnerina* ved Kommissionens beslutning K(93)3182 af 10. november 1993 om tilskud fra EUGFL, Udviklingssektionen, i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4256/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår EUGFL, Udviklingssektionen (EFT L 374, s. 25), inden for rammerne af projekt 93.IT.06.016 med titlen »Pilot- og demonstrationsprojekt på skov-, landbrugs- og fødevarerområdet i bjergegnes grænseregioner« (Frankrig, Italien), har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 13. marts 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kommissionens beslutning K(2000)2388 af 14. august 2000 om ophævelse af støtte ydet til Comunità Montana della Valnerina ved Kommissionens beslutning K(93)3182 af 10. november 1993 om tilskud fra EUGFL, Udviklingssektionen, i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4256/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår EUGFL, Udviklingssektionen (EFT L 374, s. 25), inden for rammerne af projekt 93.IT.06.016 med titlen »Pilot- og demonstrationsprojekt på skov-, landbrugs- og fødevarerområdet i bjergegnes grænseregioner« (Frankrig, Italien), annulleres i det omfang*

Kommissionen ikke har begrænset sit krav om tilbagebetaling af støtte til beløb svarende til den del af projektet, der i medfør af tildelingsbeslutningen skulle gennemføres af sagsøgeren selv.

- 2) *I øvrigt frifindes Kommissionen.*
- 3) *Hver part bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EFT C 4 af 6.1.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEI I FØRSTE INSTANS

den 13. marts 2003

i sag T-125/01, *José Martí Peix, SA, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber* ⁽¹⁾*(»Fiskeri — finansiel fællesskabsstøtte — nedsættelse af støtten — forældelse — rimelig frist — proportionalitetsprincippet«)*

(2003/C 146/69)

(Processprog: spansk)

I sag T-125/01, *José Martí Peix, SA, Huelva* (Spanien), ved abogados J.-R. García-Gallardo Gil-Fournier og D. Domínguez Pérez, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først ved L. Visaggio og J. Guerra Fernández, derefter S. Pardo Quintillán og Guerra Fernández), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 19. marts 2001 om nedsættelse af den støtte, der var ydet José Martí Peix SA ved Kommissionens beslutning K(91) 2874 endelig udg./11 af 16. december 1991, som ændret ved Kommissionens beslutning K(93) 1131 endelig udg./4 af 12. maj 1993 til et projekt for stiftelse af et blandet selskab inden for fiskerisektoren, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær: assisterende justitssekretær B. Pastor, den 13. marts 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.*
- 2) *Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 245 af 1.9.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 9. april 2003

i sag T-217/01, *Forum des migrants de l'Union européenne mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber* ⁽¹⁾

(»*Finansiel fællesskabsstøtte — driftsudgifter — beslutning om at bringe en finansiel støtte til ophør — princippet om god økonomisk forvaltning — fortolkning af betingelserne for støtte — retten til kontradiktion — berettiget forventning*«)

(2003/C 146/70)

(Processprog: fransk)

I sag T-217/01, *Forum des migrants de l'Union européenne, Bruxelles (Belgien)*, først ved avocat E. Degrez, derefter ved avocat N. Crama, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: A.-M. Rouchaud-Joët og L. Parpala), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 11. juli 2001, hvorved den finansielle støtte, der er ydet til sagsøgeren i henhold til artikel A0-3040 i Fællesskabets budget, blev bragt til ophør, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne P. Mengozzi og M. Vilaras; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 9. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.*
- 2) *Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT C 317 af 10.11.2001.

Sag anlagt den 24. marts 2003 af Jose Maria Sison mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-110/03)

(2003/C 146/71)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. marts 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Jose Maria Sison, Utrecht, Nederlandene, ved advokaterne J. Fermon, A. Comte, H. Schultz og D. Gurses.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- I medfør af EF-traktatens artikel 230 annulleres Rådets beslutning af 21. januar 2003 (41/c/01/02): Rådets svar vedtaget den 21. januar 2003, på den bekræftende begæring fra Jan Fermon, der var sendt pr. fax den 11. december 2002 i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1049/2001, og meddelt sagsøgerens advokat den 23. januar 2003.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren i nærværende sag, der også er sagsøger i sag T-47/03, *Sison mod Rådet og Kommissionen* ⁽¹⁾, søger at få annulleret sagsøgtets beslutning om dels ikke at give ham aktindsigt i alle de dokumenter, der dannede grundlag for Rådets beslutning 2002/848/EF ⁽²⁾, hvorved sagsøgeren selv og New People's Army (NPA) er blevet nævnt på listen vedrørende artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 ⁽³⁾, dels ikke at give ham adgang til oplysninger om, hvilke medlemsstater der havde tilvejebragt de dokumenter, der var nævnt i den anfægtede beslutning. Sagsøgeren anmodede også om at blive oplyst om de bestemmelser og kriterier, Rådet anvender i forhold til følsomme dokumenter, hvilket skal offentliggøres i henhold til artikel 9, stk. 6 i forordning nr. 1049/2001 ⁽⁴⁾.

Rådets standpunkt støttede sig på artikel 4, stk. 1, litra a), første og tredje punkt i forordning nr. 1049/2001. Ifølge sagsøgte kunne blotlæggelsen af information om bekæmpelsen af terrorisme, som medlemsstaternes myndigheder ligger inde med, give de personer, enheder eller grupper, der er genstanden for denne information, mulighed for at ødelægge disse bestræbelser og undergrave beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til offentlig sikkerhed. Med henvisning til de medlemsstater, der havde tilvejebragt de følsomme dokumenter, anførte Rådet, at »den myndighed fra hvilken dokumenterne hidrører« modsatte sig blotlæggelsen af den ønskede information. I forhold til bestemmelserne om følsomme dokumenter henviste Rådet til Rådets afgørelse 2001/264/EF om vedtagelse af Rådets sikkerhedsforskrifter.

Til støtte for søgsmålet har sagsøger gjort følgende gældende:

- Begrundelsespligten og princippet om god forvaltnings-skik er blevet tilsidesat.
- Principperne nedfældet i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, og særligt retten til ufortøvet at modtage udførlig underretning på et sprog, som sagsøgeren forstår og forstår i detaljer, om arten og årsagen til anklagen, samt proportionalitetsprincippet, er blevet tilsidesat.

Med hensyn til det sidste anbringende, har sagsøgeren anført, at retten til at blive underrettet om årsagen til anklagen mod ham ikke kan opvejes af beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til offentlig sikkerhed og internationale forbindelser. Under hensyntagen til den skade sagsøgeren har lidt, er interesseafvejningen til hans fordel.

- (1) Endnu ikke offentliggjort i EUT.
 (2) Rådets afgørelse af 28.10.2002 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2002/460/EF (EFT L 295 af 30.10.2002, s. 12).
 (3) Rådets forordning af 27.12.2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme (EFT L 344 af 28.12.2001, s. 70).
 (4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43).

Sag anlagt den 4. april 2003 af New Look Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-117/03)

(2003/C 146/72)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. april 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af New Look Limited, Weymouth, Dorset (Det Forenede Kongerige), ved advokaterne Rosalía Ballester og Gabriel Marín, advokatfirmaet Marks & Clerk.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 27. januar 2003 af Første Appellammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R95/2002-1 annulleres.
- Harmoniseringskontoret og den intervenient, der eventuelt måtte intervenere i sagen, tilpligtes at betale de omkostninger, der er forbundet med den foreliggende sag, samt de omkostninger, der var forbundet med sag 95/2002-1 for Første Appellammer ved kontoret.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Sagsøgeren.

EF-varemærket, der søges registreret: Figurmærket »NLSPORT« — ansøgning nr. 816.512 for varer i klasse 3, 14, 18 og 25.

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Naulover S.A.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: EF-figurmærke nr. 13417, sammensat af et N, der er anbragt ovenpå et L, begge skrevet med engelsk kursiv.

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Forkastelse af indsigelsen

Appellammerets afgørelse: Indsigelsesafdelingens afgørelse annulleres og indsigelsen tages til følge.

Søgsmålsgrunde: Fejlagtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 (risiko for forveksling).

Sag anlagt den 4. april 2003 af New Look Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-118/03)

(2003/C 146/73)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. april 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af New Look Limited, Weymouth, Dorset (Det Forenede Kongerige), ved advokaterne Rosalía Ballester og Gabriel Marín, advokatfirmaet Marks & Clerk.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 27. januar 2003 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R577/2002-1 annulleres.
- Harmoniseringskontoret og den intervenient, der eventuelt måtte intervenere i sagen, tilpligtes at betale de omkostninger, der er forbundet med den foreliggende sag, samt de omkostninger, der var forbundet med sag 577/2001-1 for Første Appellkammer ved kontoret.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket:	Sagsøgeren.
EF-varemærket, der søges registreret:	Figurmærket »NLJEANS« — ansøgning nr. 816.454 for varer i klasse 3, 14, 18 og 25.
Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Naulover SA.
Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	EF-figurmærke nr. 13417, sammensat af et N, der er anbragt ovenpå et L, begge skrevet med engelsk kursiv.
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Forkastelse af indsigelsen.
Appellkammerets afgørelse:	Indsigelsesafdelingens afgørelse annulleres og indsigelsen tages til følge.
Søgsmålsgrunde:	Fejlagtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 (risiko for forveksling).

Sag anlagt den 4. april 2003 af New Look Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-119/03)

(2003/C 146/74)

(Processprog: spansk)

i det Indre Marked (Varemærker og Design) af New Look Limited, Weymouth, Dorset (Det Forenede Kongerige), ved advokaterne Rosalía Ballester og Gabriel Marín, advokatfirmaet Marks & Clerk.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 27. januar 2003 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R578/2002-1 annulleres.
- Harmoniseringskontoret og den intervenient, der eventuelt måtte intervenere i sagen, tilpligtes at betale de omkostninger, der er forbundet med den foreliggende sag, samt de omkostninger, der var forbundet med sag 578/2001-1 for Første Appellkammer ved kontoret.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket:	Sagsøgeren.
EF-varemærket, der søges registreret:	Figurmærket »NLACTIVE« — ansøgning nr. 816.629 for varer i klasse 3, 14, 18 og 25.
Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Naulover SA.
Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	EF-figurmærke nr. 13417, sammensat af et N, der er anbragt ovenpå et L, begge skrevet med engelsk kursiv.
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Forkastelse af indsigelsen.
Appellkammerets afgørelse:	Indsigelsesafdelingens afgørelse annulleres og indsigelsen tages til følge.
Søgsmålsgrunde:	Fejlagtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 (risiko for forveksling).

Sag anlagt den 11. april 2003 af Akzo Nobel Chemicals Ltd. og Akcros Chemicals Ltd. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-125/03)

(2003/C 146/75)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 11. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Akzo Nobel Chemicals Ltd., Hershams, Det Forenede Kongerige, og Akcros Chemicals Ltd., Hershams, Det Forenede Kongerige, ved lawyer C. Swaak.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Spørgsmålet om lovligheden af beslutningen, således som Kommissionen har fortolket den som en godkendelse af og/eller grundlaget for Kommissionens handlinger — der ikke kan adskilles fra selve beslutningen — hvorved den har beslaglagt og/eller efterprøvet og/eller læst dokumenter omfattet af fortrolighedsforholdet mellem advokat og klient (»legal professional privilege«), optages til realitetsbehandling i medfør af artikel 230 EF.
- Beslutningen, således som Kommissionen har fortolket den som en godkendelse af og/eller grundlaget for Kommissionens handlinger — der ikke kan adskilles fra selve beslutningen — hvorved den har beslaglagt og/eller efterprøvet og/eller læst dokumenter omfattet af fortrolighedsforholdet mellem advokat og klient, annulleres i medfør af artikel 231 EF.
- Kommissionen pålægges at handle i overensstemmelse med dommen, som annullerer beslutningen, at tilbagelevere dokumenter omfattet af fortrolighedsforholdet mellem advokat og klient og at undlade på nogen måde at anvende indholdet af dokumenterne.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I medfør af Kommissionens beslutning C(2003) 559/4 af 10. februar 2003 foretog Kommissionen undersøgelser på stedet i sagsøgernes lokaler i Eccles, Manchester, Det Forenede Kongerige. I løbet af undersøgelserne beslaglagde, kopierede og efterprøvede Kommissionen adskillige dokumenter.

Nogle af disse dokumenter blev genstand for uenighed mellem sagsøgerne og Kommissionen. Ifølge sagsøgerne udgjorde beslaglæggelsen af disse dokumenter en tilsidesættelse af det almindelige princip om beskyttelsen af fortrolighedsforholdet mellem advokat og klient.

Til støtte for sagsanlægget har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte traktaten, almindelige fællesskabsretlige principper samt forordning nr. 17/62, således som denne fortolkes af Fællesskabets retsinstanser.

Mere specifikt har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte princippet om beskyttelsen af fortrolighedsforholdet mellem advokat og klient ved at tilsidesætte procedurerne knyttet til anvendelsen af dette princip, således som det fortolkes af Fællesskabets retsinstanser. Endvidere har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte princippet om beskyttelsen af fortrolighedsforholdet mellem advokat og klient, idet den uberettiget og umiddelbart afviste at anvende princippet ved undersøgelserne på stedet og ved beslaglæggelsen af nogle af dokumenterne. Endelig er det blevet gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte sagsøgernes grundlæggende rettigheder, eksempelvis privatlivets fred.

Sag anlagt den 15. april 2003 af Paola Casini mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-132/03)

(2003/C 146/76)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Paola Casini, Bruxelles, ved avocat Georges Vandensanden.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Listen over tjenestemænd forfremmet til lønklasse A6, som blev offentliggjort den 18. august 2002, annulleres, for så vidt som sagsøgeren ikke er opført herpå.
- Sagsøgeren tilkendes erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, hun har lidt, og som foreløbigt opgøres til ialt 20 000 EUR, hvorved den økonomiske skade består i økonomisk reetablering af sagsøgerens løn i lønklasse A6 fra offentliggørelsen af listen over forfremmede (med tillæg af renter 7 % p.a.).
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren anført, at der ikke foreligger nogen begrundelse, at tjenestemandsvedtægtens artikel 45 og princippet om forbud mod forskelsbehandling er tilsidesat, at der er anlagt et klart fejlskøn, at omsorgsprincippet og princippet om god forvaltningsskik er tilsidesat, at princippet om lige muligheder er tilsidesat og endelig, at der foreligger magtfordrejning.

Sag anlagt den 22. april 2003 af Robert Charles Schochaert mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-136/03)

(2003/C 146/77)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. april 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Robert Charles Schochaert, Bruxelles, ved avocat Jean A. Martin.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådet tilpligtes at betale sagsøgeren 225 702,94 EUR i erstatning og sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, som er forhenværende tjenestemand ved Rådet, har i denne sag nedlagt påstand om erstatning for det tab, han angiveligt har lidt som følge af sagsøgtes afvisning af at forfremme ham til lønklasse B1 i forfremmelsesårene 1978 til 2000.

Sagsøgeren har anført, at sagsøgte siden 1978 har afvist at forfremme ham med den begrundelse, at hans stilling ikke indebar udførelse af opgaver, der kunne berettige en forfremmelse i forhold til de øvrige ansøgere til forfremmelse, en begrundelse, som ifølge sagsøgeren er retsstridig og udtryk for ansvarspådragende magtmisbrug fra Rådets side.

Sagsøgeren har ligeledes anført, at han har været udsat for udelukkelse og psykisk chikane fra visse af hans overordnede.

Sag anlagt den 28. april 2003 af Nuova Agricast Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-139/03)

(2003/C 146/78)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Nuova Agricast Srl ved avvocato Michele Arcangelo Calabrese.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- De anfægtede foranstaltninger annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Under denne sag anfægter det sagsøgende selskab følgende foranstaltninger:

- 1) Kommissionens skrivelse af 3. februar 2003 *D/50721, COMP/G1 D(03)142/PI/cpb (om høring af myndighederne i den medlemsstat, som har udstedt dokumenterne)
- 2) den af Kommissionen ved telefax af 14. marts 2003 fremsendte meddelelse SG.B.2/MM D(2003)
- 3) Kommissionens skrivelse af 12. marts 2003 *D/51652, COMP/G1/PI/cpb D(03).

Til støtte for sine påstande anfører sagsøgeren:

- Kommissionen har tilsidesat de processuelle garantier, som er foreskrevet i artikel 4, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 145 af 31.5.2001, s. 43), og artikel 5, stk. 2, i de tilsvarende gennemførelsesbestemmelser, som er vedtaget til fordel for borgerne, da den har hørt myndighederne i den medlemsstat, som har udstedt de dokumenter, hvortil der kræves aktindsigt, selv om det fremgik klart for den, at de omtvistede dokumenter var udelukket fra retten til aktindsigt, da de var omfattet af undtagelsen vedrørende »inspektioner og undersøgelser«. Kommissionen har endvidere tilsidesat sin egen »kodeks om god forvaltningsskik«, nærmere

betegnet bestemmelserne i det afsnit om »konsekvens«, som er indeholdt i kapitlet om »generelle principper for god forvaltning«. Den omstændighed, at høringen er ulovlig, medfører efter sagsøgerens opfattelse, at også det delvise afslag på aktindsigt er ulovligt, da det netop er baseret på det svar, hvormed de italienske myndigheder modsatte sig en offentliggørelse.

- Endvidere anfører sagsøgeren, at der er udøvet forskelsbehandling i forhold til en anden begæring om aktindsigt (der er indgivet af en anden borger) i dokumenter henhørende under samme kategori som dem, sagsøgeren kræver aktindsigt i.
- Sagsøgeren gør desuden gældende, at Kommissionen har begået et åbenbart fejlskøn ved at anse den kun tilsyneladende begrundelse, som underskriveren har givet, for tilstrækkelig, hvori henvises til en afgørelse fra en national ret om anvendelse af bestemmelser i den nationale lovgivning, som hvad angår gennemskueligheden klart er mere restriktive end bestemmelserne i forordning (EF) nr. 1049/2001, og at Kommissionen derved samtidig har tilsidesat nævnte forordnings artikel 4, stk. 5, princippet om god forvaltning samt forpligtelsen til at begrunde institutionernes beslutninger.
- Endelig anfører det sagsøgende selskab, at dets ret til forsvar er tilsidesat, da det kun ved at få adgang til de pågældende dokumenter har mulighed for at få prøvet lovligheden af en beslutning om godkendelse af en statsstøtteordning.

Sag anlagt den 28. april 2003 af Fost Plus VZW mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-142/03)

(2003/C 146/79)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Fost Plus VZW, Bruxelles, ved Peter Wytinck, Jan Bouckaert og Hendrik Viane.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Beslutningens artikel 1 annulleres.

- 2) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren kræver, at Kommissionens beslutning 2003/82/EF af 29. januar 2003 ⁽¹⁾ annulleres. Den anfægtede beslutning giver Belgien tilladelse til at fastsætte højere genvindings- og genanvendelsesmål i Belgien end de mål, der er fastsat i direktiv 94/62/EF ⁽²⁾.

Sagsøgeren er en sammenslutning, der ikke arbejder med gevinst for øje, og som er den eneste organisation i Belgien, der er godkendt til at indsamle, genvinde og udnytte husholdningsemballageaffald. Sammenslutningen påtager sig for sine medlemmer disses forpligtelse til at tilbagetage husholdningsemballageaffald. Medlemmerne af sammenslutningen repræsenterer producenter og importører af emballage, af emballerede produkter eller emballagemateriale, distributionsvirksomheder og erhvervssammenslutninger.

Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at EF-traktatens artikel 253 og artikel 6, stk. 6, i direktiv 94/62/EF er tilsidesat. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen ved vedtagelsen af beslutningen lagt ukorrekte og ufuldstændige faktiske omstændigheder til grund. Kommissionen har derved begået faktiske fejl ved bedømmelsen af kriterierne i artikel 6, stk. 6, i direktiv 94/62/EF.

Sagsøgeren har desuden anført, at der er sket en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 253. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen ikke i fornødent omfang begrundet, hvorfor Belgien har tilstrækkelig genvindingskapacitet for metalemballage, ikke-jernholdige metaller, mekanisk genvinding af syntetiske materialer samt for papir og pap. Sagsøgeren har endvidere anført, at Kommissionen i beslutningen ikke har taget stilling til virkningen af en forhøjelse af minimumsmålene for genvinding for hvert enkelt emballagemateriale.

Sagsøgeren har endelig anført, at der er sket en tilsidesættelse af den almindelige forpligtelse til at udvise den fornødne omhu og af direktiv 94/62/EF, idet Kommissionen har lagt bestemte faktiske omstændigheder, f.eks. forbrænding med energigenvinding og den kapacitet, der er til rådighed, til grund uden at efterprøve, om dette er muligt og foreneligt med direktiv 94/62/EF.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning 2003/82/EF af 29.1.2003 om bekræftelse af foranstaltninger, som Belgien har anmeldt i henhold til artikel 6, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald (EØS-relevant tekst) (meddelt under nummer K(2003) 361) (EFT L 31, s. 32).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20.12.1994 om emballage og emballageaffald (EFT L 365, s. 10).

Sag anlagt den 23. april 2003 af Festival Crociere S.p.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-145/03)

(2003/C 146/80)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Festival Crociere S.p.A. ved advokati Gian Michele Roberti, Guido Bellitti og Isabella Perego.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede beslutning annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Under denne sag anfægter det sagsøgende selskab Kommissionens beslutning af 10. februar 2003 om godkendelse i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 4064/89 af fusionen mellem Carnival Cruises og P&O Princess II.

Til støtte for sine påstande anfører sagsøgeren:

- for det første, at Kommissionen ikke har foretaget en korrekt vurdering af fusionens nye selskabsudformning og de konsekvenser, det kan få i økonomisk, finansiel henseende. I denne forbindelse burde Kommissionen have bemærket, at DLC's struktur i sig selv kunne medføre betydelige konkurrencefordele for Carnival, også i forhold til *financial strength*, hvilket kunne give Carnival en dominerende stilling på markedet, hvilket ikke længere er tilgængeligt for de andre *competitors*. Herefter synes beslutningen at indeholde en åbenbart urigtig vurdering — udover, at den indeholder en mangelfuld begrundelse — for så vidt som Kommissionen undlod at tage en væsentlig omstændighed i betragtning ved den konkurrencemæssige vurdering af fusionen. Hvis denne omstændighed var blevet vurderet korrekt, skulle den i sig selv have foranlediget Kommissionen til at forbyde fusionen, eller i hvert fald at indlede en tilbundsående undersøgelse i henhold til forordningens artikel 6, stk. 1, litra c).

- for det andet, at Kommissionen ikke har foretaget en korrekt vurdering af visse specifikke økonomiske omstændigheder, nævnt i beslutningens artikel 11, herunder særligt tilstedeværelsen af konkurrenter, mulighederne for vækst på markedet, samt betydningen af hindringer for adgang til markedet og de reelle muligheder for konkurrence på trods af Carnival-P&O's dominerende stilling. Kommissionen har i denne forbindelse ikke alene undladt at begrunde sine konklusioner konsekvent og objektivt, men har endog undladt at vurdere, hvilken indvirkning fusionens nye økonomiske struktur vil få på de væsentligste konkurrenceforhold, som er af største betydning ved bedømmelsen af nærværende sag. Hvis denne indvirkning var blevet vurderet korrekt, ville det have foranlediget Kommissionen til ikke bare ukritisk at henvise til den oprindelige beslutning, men at foretage en fornyet prøvelse af de vurderinger, der lå til grund, og i hvert fald foranledige den til at foretage en tilbundsående undersøgelse.

Sag anlagt den 6. maj 2003 af Nuova Agricast Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-151/03)

(2003/C 146/81)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 6. maj 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Nuova Agricast Srl ved avvocato Michele Arcangelo Celabrese.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- De anfægtede beslutninger annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-139/03, Nuova Agricast Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾.

Sagsøgeren har særligt anført, at afslaget krænker den ret til kontradiktion, som sagsøgeren kan gøre gældende både over for den italienske regering (ved at anfægte det dokument, der er begæret aktindsigt i for den kompetente nationale domstol) og over for Kommissionen, for så vidt som det ikke er muligt, hvis man ikke kender den foranstaltning, der er begæret aktindsigt i, at påpege eventuelle fejl i forbindelse med det skøn, Kommissionen havde udøvet ved at betragte foranstaltningen som vedtaget korrekt.

(¹) Jf. s. 43 i dette nummer af Tidende.

Slettelse af sag T-336/01 (¹)

(2003/C 146/82)

(Processprog: engelsk)

Ved kendelse af 19. marts 2003 har formanden for Fjerde Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-336/01, Eurocommerce A.I.S.B.L. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 84 af 6.4.2002.

III

(Oplysninger)

(2003/C 146/83)

Domstolens seneste offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*

EUT C 135 af 7.6.2003

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 124 af 24.5.2003

EUT C 112 af 10.5.2003

EUT C 101 af 26.4.2003

EUT C 83 af 5.4.2003

EUT C 70 af 22.3.2003

EUT C 55 af 8.3.2003

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
